

A kiforgatott katolicizmus

Beszélgetések Malachi Martinnal

Malachi Martin, a vatikáni bennfentes, ördögűző és sikeres író teljes magyarázattal szolgál arról, hogy mi történt a római katolikus egyházzal. Igazán profétai!

Malachi Martin

A kiforgatott katolicizmus

Triumph Communications
5334 Yonge St., Ste. 2035
Toronto, ON M2N 6M2
Kanada
www.triumphcommunications.net

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Catholicism Overturned
Interview with Malachi Martin
Triumph Communications

Fordította

Tóth Károly Antal

A fordítást az angol eredetivel egybevetette

Felsővályi Ákos

Jegyzet

A kiforgatott katolicizmus három magnószalagra vett beszélgetésnek a szövege, amelyek Malachi Martinnal, a nagysikerű íróval, egykori vatikáni bennfentessel és ördögűzővel készültek 1990-ben. Ez az első része annak a nyolc beszélgetés-sorozatnak, amelyeket Bernard Janzen kanadai újságíró és könyvkiadó Martin atya életének utolsó évtizedében rögzített. Az interjúk hangszalagon mindmáig megkaphatók a Triumph Communication kiadónál.

©2003 Triumph Communications
ISBN 0 9732148 0 5

Nyomtatta és kiadta a Triumph Communications Kanadában
5334 Yonge St., Ste. 2035, Toronto, ON M2N 6M2 Canada
Honlapcím: www.triumphsommunivations.net

Ajánljuk mindazoknak a katolikusoknak,
akik a hagyomány megőrzéséért
harcolnak
az Egyház történetének
legsötétebb órájában.

Köszönetnyilvánítás

Túlságosan nagy azoknak a személyeknek a száma, akik az évek folyamán valamilyen módon közreműködtek a Malachi Martin atya gondolatainak rögzítésére és terjesztésére irányuló monumentális munkában, hogysem valamennyiüket fel lehetne sorolni ezeken az oldalakon. A Martin atya gondolatait népszerűsítő törekvéseinket oly széles körű érdeklődés kísérte, hogy az ebből eredő teendők uralták családom életét a kilencvenes években. Mindenekelőtt annak a négy személynek mondok köszönetet, akik közreműködése nagy szerepet játszott abban, hogy *A kiforgatott katolicizmus* nyomtatott formában megjelenhetett. Elsőnek néhai Steven A. Nemeth nevét említem; az ő nagylelkű hagyatéka jelentős segítség volt e könyv kiadásához szükséges anyagi alapok megteremtésében. Köszönetet mondok továbbá Rodney Rawlingnak az interjúk hangfelvételei lejegyzésében kifejtett fáradhatatlan munkájáért, valamint Anne Judinnak kiváló korrektori tevékenységéért. És természetesen megragadom az alkalmat, hogy a nyilvánosság előtt elismerésemet fejezzem ki feleségemnek, Miriamnak, aki a Triumph Communications munkájának gyakorlatilag minden területén közreműködve, jelentős szerepet játszott abban, hogy apostolkodásunk sikeres erőfeszítésnek bizonyult.¹

Bernard Janzen

---

¹ A fordító Felsővályi Ákos fontos és szakszerű észrevételeit köszöni, valamint Tóth Péter Loránd fia segítségét, melyet tőle a nehezebben pontosítható jelentésű, nem egyszer a szótárakban meg sem található kifejezések értelmezéséhez kapott.

Tartalomjegyzék

Előszó	9. o.
I. rész: Kitör a vihar	10. o.
II. rész: A hajó a viharban	24. o.
III. rész: A Vatikán belülről ...	40. o.

Előszó

Gyakran óriási eltérés van egy adott helyzet valósága és annak a nagyközönség számára kivetített képe között. A reklámszakemberek igen vonzó képet festenek a cigarettázásról, noha valójában az egy olyan szokás, amely súlyos betegségeket vagy akár halált is okozhat. A Szovjetunió, nyugati pártfogói segítségével, haladó társadalomnak és a munkások paradicsomának mutatta be magát. A valóságban viszont egy parancsuralmi rendszer volt, amely emberek millióit gyilkolta meg könyörtelenül. Az Egyház történetének a II. Vatikáni Zsinatot követő korszakát a jelenlegi egyházi testület nagy megújulásként, második pünkösdként mutatja be. A statisztikákban is megmutatkozó hanyatlásnak, az egyházi személyek hite széles körben tapasztalható elvesztésének, valamint a vég nélküli botrányoknak a rideg valósága azt igazolja, hogy ez a propagandisztikus beállítás egy óriási félrevezetés.

Mielőtt a katolikusok többsége észrevette volna, hogy az Egyház komoly bajban van, Malachi Martin már régen felismerte, hogy az Egyház a II. Vatikáni Zsinat óta a nagy megújulás megtapasztalása helyett egy szörnyű önpusztítási folyamat csapdájába került. Ezt a véleményt a kritikusok gyakran elhessegetik mint túlságosan borúlátót. Ma azonban, ahogy az Egyház jelenlegi válsága mind nyilvánvalóbbá válik, Martin atya helyzetfelmérésének a hite egyre növekszik.

Martin atya egész életében a tisztánlátás és az előrelátás adományával bírt. Lézer élességű felfogóképessége egyenesen a valóságig hatolt, át a modern világ propagandájának és céltudatos hamisításainak ködén. Nézetem szerint ez az adomány annak a következménye volt, hogy ő egy olyan világban élt, melyben általában nem laknak más emberek. Az ő világa a természetfölötti dimenzióját is magába foglalta. Ez még a papok között is csak kevésnek adatik meg. Ördögűzőként Martin atya szembeszállt a természetfölötti világ gonosz erőivel. Egy olyan ember, aki teljes tudatában van a természetfölötti dimenzióknak, és a gonosz körmönfont mesterkedéseiről szakszerű ismeretekkel bír, nemigen hagyja magát rászedni a média uralta civilizációkat átítató, szüntelenül terjesztett hamisításoktól.

Martin atya engedelmességet a találmányok felhasználásáról szóló evangéliumi intésnek, és gyenge egészsége, valamint a hagyományokhoz ragaszkodó nézeteivel egyet nem értők könyörtelen támadásai ellenére állhatatosan kitartott. A kommunikáció területén kifejtett nyilvános működése már jól ismert. E munkáján kívül lekipásztori gondozásban részesített sok lelket, akik a hit mai válságában nem jutnak könnyen hozzá. Meglepően sok emberrel találkoztam, akik személyes kapcsolatban voltak Martin atyával.

Életének utolsó évtizedében 22 magnóra vett interjút készítettem vele, melyek a témák széles skáláját ölelték fel, és arról szólnak, hogy a katolikusok miként találhatják meg útjukat a mai lelki pusztaságban. Ezek a beszélgetések eszközei voltak annak, hogy a XX. századi Egyház egyik legfantasztikusabb elméjének a bölcsességét, megfigyeléseit és éleslátását megőrizhessük az utókor számára. Ezzel a vállalkozásunkkal Martin atya gondolatait megismertettük a nagyközönséggel, anélkül, hogy a médiában uralkodó erők – ahogy ő nevezte őket: „azok a pogányok” – megcenzúrázták vagy megrostálták volna.

Miközben a Martin atyával készült hangfelvételeket árusítottuk, gyakran fordultak hozzám azzal a kívánsággal, hogy írott formában is tegyük hozzáférhetőkké ezeket az interjúkat. A *kiforgatott katolicizmus* első részeredménye annak a munkának, amelynek során ezeknek a beszélgetéseknek maradandó formát adunk. Az interjúk szövegét tanulmányozva az olvasó maga eldöntheti, hogy Martin atyának a mai modern katolicizmus állapotáról szóló gyakran szigorú véleménye, amelyet kritikusai sokszor elutasítottak és kigúnyoltak, valóban prófétai-e?

Bernard Janzen

I. rész

Kitör a vihar

Bernard: Abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy körünkben van Martin atya, akivel az Egyház mai helyzetéről fogunk beszélgetni. Kedves Atya, talán azzal kezdhetné, hogy egy keveset mesél önmagáról, az előzményekről és mai tevékenységéről.

Martin atya: Igen, Bernard, természetesen. Írorszáiban születtem 68 évvel ezelőtt². A jezsuita rendbe léptem, és a szokásos tizenhét évi képzés után, miközben számos európai országban és egyetemen megfordultam, végül Rómába kerültem és a Pápai Bibliai Intézet tanára lettem. Paleográfusi képzettségem volt. Hallgatóink többsége talán nem tudja, mi az. A paleográfus kézzel írt szövegeket tanulmányoz. Magam az Ábrahám korabeli közép-keleti kézírások szakértője lettem. Ez nagyon hasznos hivatásnak bizonyult XXIII. János pápasága idején, mert ő kapcsolatok kiépítésére törekedett mind az arabokkal, mind pedig a zsidókkal, és mivel én sokat utaztam a Közel-Keleten, a szolgálatára lehettem. Igen szoros együttműködés fűzött XXIII. Jánoshoz és Augustin Bea bíboroshoz. Ez utóbbi volt az ökumenizmus felelőse, és a II. Vatikáni Zsinat idején sokszor megfordult az Egyesült Államokban. Már azt megelőzően kértem fölötteseimet, engedélyezzék, hogy elhagyjam a jezsuitákat; végül VI. Pál pápa adta meg 1964-ben az engedélyt a Jézus Társaságból való kilépésemhez. Ahogyan mondani szokás: szekularizált engem. Azt nem akartam, hogy laicizáljanak. De azt sem akartam, hogy egy püspök alárendeltjeként átvegyen az egyházmegyéjébe, sem azt, hogy egy szerzetesrendhez tartozzam vagy az Opus Deihez csatlakozzam, noha egy katolikus pap e három lehetőség között választhat. Ezért egy általános jellegű megbízatást kaptam, azt, hogy írjak, és a kommunikáció területén tevékenykedjem. Ezután Rómából – Párizson keresztül – az Egyesült Államokba mentem, és éppen huszonöt évvel ezelőtt, 1965 januárjában érkeztem ide. Azóta könyveket írok, és sokszor vagyok jelen a rádió és a televízió műsoraiban.

Azt hiszem, konzervatívnak tartanak engem. Itt, az Egyesült Államokban, szeretünk címkéket aggatni az emberekre. Sokan inkább hagyománytisztelőnek neveznének. De Bernard, én egy katolikus pap vagyok. Minden reggel megtartom a szentmisémet, és amikor a helyi püspök megengedi, bekapcsolódom a szokásos papi tevékenységbe. A fő elfoglaltságom azonban az írás, a gyóntatás és az emberek, különösen a családok lelkipozozása, azoké, akik az Egyház jelenlegi állapotában nehezen jutnak ahhoz. Ez a rövid történetem. A könyveim kelendők. Van néhány sikerkönyvem, amelyek Isten kegyelméből lettek azzá, nem pedig amiatt, amit bennük írtam.

Bernard: Kérem, beszéljen nekünk valamelyik könyvéről. Közülük a legismertebb *A jezsuiták* (The Jesuits).

Martin atya: Így van. Ez volt az első olyan könyv, amely nagyvonalakban felvázolta, mi történt az Egyház nagyobb szerzetesrendjeivel. Röviden: 1965 és 1975 között az Egyház nagy rendjei, a jezsuiták, a domonkosok, a ferencesek és a karmeliták a szó szoros értelmében háttérbe fordítottak a pápaságnak. Olyan irányvonalat kezdtek követni, amely eltér az életről, halálról, feltámadásról szóló hagyományos katolikus szemlélettől. Egy rövid tanulmányt írtam a jezsuitákról, majd annak módszereit alkalmaztam a többi nagy rend esetében is. Sokan kezdték felismerni, hogy valami búzlik Dániában. Ha a jezsuiták megengedhették maguknak, hogy azt tegyék, amit tettek, akkor meg lehet magyarázni a ferencesek hóbortjait, a domonkos

---

² Ez az interjú 1990-ben készült. (Megjegyzés: A jegyzeteket Felsővályi Ákos és Tóth Károly Antal készítették.)

rend iszonyatos korrupcióját, mindezen rendek magatartását, amelyek évszázadokon át az Egyház védőbástyái voltak. Ma II. János Pálnak szüksége lenne, akár a levegőre a légzéshez, a magasan képzett emberek egy olyan területére, amelyben az emberi élet minden lehetséges területének a szakértői helyet foglalnának. Világszerte szüksége lenne rájuk a civilizáció útvonalainak kulcsfontosságú helyeinél: Afrikában, Ázsiában, Észak- és Dél-Amerikában, a Szovjetunióban és egész Európában. Szüksége lenne arra, hogy ezek a legnagyobb mértékben központi irányítás alatt legyenek. Hogy teljesen engedelmessé legyenek Péter szavának. Hogy teljesen Miasszonyunknak és a mi Urunknak szenteljék magukat. Szüksége lenne rájuk mint papokra. És ezek voltak a jezsuiták. Pontosan ez volt az, amire Szent Ignác gondolt. És ma gyakorlatilag nincsenek többé. A számuk lecsökkent, de ez nem csupán számok kérdése, hanem mindenekelőtt a minőségé. Ők szó szerint csendes háborút üzentek a pápaságnak.

Bernard: Ez pontosan az ellentéte a negyedik fogadalmunknak, amely a pápasághoz való hűségről szól.

Martin atya: Az engedelmesség, a vak engedelmesség volt az alapeszme, egészen addig menően, hogy a XVIII. században beleegyeztek, hogy a pápa az Egyház érdekében betiltsa a rendjüket. Hetven évvel később a pápa újra életre keltette őket, mert úgy találta, hogy szüksége van rájuk. Az tökéletes engedelmesség volt. Ezért voltak olyan értékesek a pápa számára. Ennek az engedelmességnek vége. A *jezsuiták* című könyvem felbolydulást okozott, és irányomban sok gyűlöletet és meg nem értést eredményezett, néhány idősebb és fiatalabb jezsuita kivételével, akik felismerték, hogy a könyv az igazságot mondta ki. A *jezsuitákat* sokan vásárolták, és az, ahogy itt az Államokban mondjuk, egy férgessel teli dobozt nyitott fel. A körülötte történtek jellemzik az Egyház állapotát. A tény az, hogy jezsuiták névtelenül írtak nekem, mellékelve ötven példány árát, és azt kérték, hogy azokat valahova egy postafiókhoz küldjem, mert nem merészelték nyíltan mutogatni a könyvet. Egy másik könyvemnek, amely 1975-ben jelent meg, és szintén nagy port vert fel, *Az ördög foglya* (Hostage to the Devil) a címe. Ez az egyedüli, egyébként hang- és képfelvételeken alapuló, publikált beszámoló az ördög kiűzéséről őt, ma is élő amerikai személyből. Egész életemben igen tevékenyen részt vettem az ördögűzésben. A könyv nagyon keresett volt mind Amerikában, mint külföldön. Valójában ennyit tett: bebizonyította, hogy kinn az utcákon és benn a tanácstermekben, a kis női szalonokban és a hadsereg főhadiszállásain vagy a kormányzati hivatalokban a sátán él, tevékeny és boldog.

Bernard: Ezt a mai modern elme nagyon nehezen fogja fel, mert az Egyháznak az a tanítása, amelyet a modern teológusok elsőként vetettek el, a sátán, az ördögök és a pokol létezésébe vetett hit volt.

Martin atya: Így van. Ez a valaha végzett legjobb propagandamunka. A sátán nem létezik, de öljük a gyermekeket, mielőtt megszületnek. Hozzuk létre az életút harmadik fajtáját. Ez az emberi jogokra épül. A homoszexuálisoknak ugyanolyan jogokat, mint a heteroszexuálisoknak! Fogadtassuk el a homoszexuálisok házasságát! Használjuk a fogamzásgátlókat, mert az egész emberiség javát szolgálja, ha megfékezzük a szaporodást! Az nem igazán számít, hogy az indonéziaiak legyilkolják Kelet-Timor lakosságát. Ez nem zavar bennünket. A sátán mindenütt ott van! Ott van, és felkelti az emberekben az ésszerűség, a tolerancia és a fanatizmusmentes szemléletmód igényét. Minden ember a maga törvényei szerint él, és minden értelem önmagának az irányítója. Ez a leghatékonyabb propaganda. Hát az ördög, a szarvakkal, koszos farokkal, sárga szemekkel bíró, hóna alatt mocskos könyveket hordó régi figura, aki a bokor mögé bújva mondja: „Gyere ide, és mutatok neked valami bűnt” – az hol van? Ó nem, ez mítosz csupán. Babona. Mindig is az volt. Ez angyali intelligencia,

sokkal hatalmasabb, mint bármely emberi intelligencia lehetne. Angyali intelligencia, amely élethalálharcban áll az egyetlen emberrel, aki Isten: Jézussal.

Bernard: Mind a világban, mind pedig az Egyházban olyan helyzetbe jutottunk, amelyben az ördög tevékeny és jól érzi magát. Erről a későbbiekben szólunk még, de ahhoz, hogy megértsük, hogyan jutottunk ide, időben vissza kell mennünk a II. Vatikáni Zsinatot megelőző napokba, amikor legalábbis úgy tűnt, hogy minden rendben van az Egyházzal. Magának mi erről az időszakról a véleménye?

Martin atya: Nos, Bernard, ehhez választhatjuk a történelminek nevezett nézőpontot, amely egy materialista nézőpontja. És azt mondhatnánk, hogy „volt ez a tanár, akinek a teológiai nézetei kissé bizonytalanok voltak. És az 1930-as években jelentkezett egy liturgikus mozgalom, amelyet a pápának el kellett nyomnia”. De, ha megengedi, kezdjük inkább a helyzet áttekintésével.

Bernard: Tegyük azt.

Martin atya: Ezt az áttekintést az a személy szolgáltatta nekünk, aki Jézus Krisztuson kívül egyedül képes rá, a Boldogságos Szűz Mária. Ő hatszor jelent meg nekünk 1917-ben, utolsó alkalommal 1917. október 13-án három gyermek és még 75 000 ember előtt. Ekkor csoda történt, a fatimai csoda, amely aznap délben a portugáliai Fatimában játszódott le. Fatima egy kis falucska, amely 75 mérföldre fekszik Lisszabontól, Portugália fővárosától. A fatimai csoda, amelyet Napcsodaként emlegetünk, a XX. század és talán az utóbbi öt évszázad legjelentősebb csodája. A Szűzanya három titkot közölt a gyermekekkel, és azt mondta nekik, hogy egyelőre ne hozzák azokat nyilvánosságra, hanem adják át a helyi püspöknek. Ezek egyike a híressé vált *harmadik titok*. Azt a titkot egy papírlapra írva az 1950-es években³ átadták a pápának. A titkot nagyvonalakban ismerjük, sőt részleteit is, de a legfontosabb benne egy elintézni való volt. A Szűzanya meghagyta, hogy az 1960-as év pápája nyissa fel a borítékot, olvassa el a titkot, és hajtsa végre, ami abban áll. A harmadik titok a pápa, Ratzinger bíboros és még sok más ember szerint egy vagy-vagy felszólítás, vagyis ultimátum. A titok szövege szerint a világ már oly messzire ment, hogy ha Oroszország nem tér meg a Szűzanya Szeplőtelen Szívének való felajánlása által, országok és földrészek fogják elveszíteni a hitüket. Bíborosok, püspökök és papok fognak falevelekként a pokolba hullani. Ha a pápa, az Egyház püspökeivel egyetértésben, Oroszországot, éppen Oroszországot a Szűzanya Szeplőtelen Szívének szenteli, akkor Oroszország megtér, és a hit helyreáll.

Nos, a szomorú utójáték az, hogy XXIII. János pápa, akit én ismertem, felnyitotta a titkot. Először egyedül nyitotta fel Castel Gandolfóban, 1959 augusztusában, majd 1960-ban ugyanezt tette több bíboros jelenlétében. Bea bíboros, az én bíborosom is ott volt. XXIII. János a titokból megtudta, hogy Oroszországot a gonoszság forrásának kell nyilvánítania, és Mária Szeplőtelen szívének kell szentelnie. Végül azon véleménye alapján döntött, hogy Nyikita Hruscsov, aki akkor Oroszország vezetője volt, ezt háborús cselekménynek fogja tekinteni. Lehet, hogy tudja, lehet, hogy nem, de Nyikita Hruscsov uralma alatt, 1958 és 1963 között a leghevesebb vallásellenes üldözés folyt a Szovjetunióban.

Bernard: Ez érdekes. Rokonságom egy része Oroszországban él, és sok ember nem tudja, hogy Hruscsov idején az üldözés sokkal keményebb volt, mint Sztálin alatt.

---

³ A harmadik titok szövegét tartalmazó levél 1957. április 16-án érkezett meg Rómába. Lásd például <http://www.etika.com/ladin/h90a13.htm> Ha az idő teltével esetleg eltűnne a jegyzetekben említett források világhálós címe, a megfelelő keresőszók segítségével biztosan talál újakat az olvasó.

Martin atya: Sokkal, de sokkal keményebb. Ezért XXIII. János azt mondta: Ezt nem tehetem meg! Nem, mert Nyikita Hruscsov megszakítja akkor velem a tárgyalásokat.” Abban az időben Hruscsov tárgyal XXIII. Jánossal, akinek volt egy álma. Azt akarta, hogy az orosz ortodox egyház képviselői jelen legyenek a zsinaton. Ezért a bíborosokkal való tanácskozáson elővett egy papírlapot, és felírta rá: „Questo non e per nostri tempi.” „Ez nem a mi korunknak való.” János visszatette a levelet a dobozba, és lezárta azt. Saját geopolitikai céljai miatt visszautasította Miasszonyunk meghagyását. Véleményem szerint döntése rövidlátó volt, de mindenekelőtt nem engedelmeskedett Szűz Máriának. Ez az én véleményem, de én csak egyszerű pap vagyok, nem pápa.

Amikor VI. Pál került a pápai székbe, elolvasta a levelet, és úgy döntött, hogy nem tesz semmit az ügyben. I. János Pál is elolvasta, de neki csak 34 napja volt hátra még az életéből. II. János Pál elolvasta a levelet a pápasága kezdetén, 1978 októberében, és félretette. Csak 1981-ben vette elő újra, amikor sebesülten feküdt a Gemelli kórházban, és megértette, hogy május 13-án valóban a Szent Szűz mentette meg az életét Mehmet Ali Agcának, az orgyilkosnak a golyójától. Újra elküldött a levéért, valamennyi vele kapcsolatos dokumentumért és Lucia nővér írásaiért. Lucia az egyetlen, aki még életben van⁴ a fatimai látnok gyermekek közül. Aztán üzenetet küldött Leira püspökének és Luciának, tanácsukat kérve egy vonatkozásról. Majd 1984-ben az egész világot felajánlotta.

Bernard: Ez nem az, mint amit a Szűzanya kért tőle.

Martin atya: Külön megemlítette Oroszországot, melynek – mint mondta – „a népe még egy különleges megszentelésre vár”. Más szóval, a felajánlás nem történt meg. Felhívom a figyelmét, Bernard, hogy a Szűzanya vagy-vagy feltétele érvényben van. Ő azt mondta, hogy ha ez nem történik meg, ha nem teszik közzé minden nép és kormányzat számára, akkor a hit eltűnik az országokból és a földrészekről. Hatalmas katasztrófák lesznek, sok ember meghal, de végül az Ő Szeplőtelen Szíve fog győzedelmeskedni. Ennek néhány példáját már számba is vehetjük. 1965-ben hirtelen minden elektromos energia eltűnt az Egyesült Államok északkeleti szögletében. Az egyébként tele lévő elektromos tartályok egyszerre csak kiürültek. Még senki nem tudta megmagyarázni, hogy ez hogyan történhetett.

Hasonlóképpen, ha megvizsgáljuk az Egyházat az 1965 és 1975 közötti periódusban, azt látjuk, hogy a katolicitás hirtelen eltűnt. Hirtelen papok és apácák hagyták el hivatásukat. Egyszerre bizarr szertartások jelentek meg. Eltűnt a Szent Szívnek és Mária Szeplőtelen Szívének a mély tisztelete. Az Oltáriszentség imádása, az Oltáriszentség meglátogatásának szokása és a zarándoklatok is eltűntek hirtelen. Amit egyházi emberek a gyermekek elsődlozásáról, a házasságról, az abortuszról, a fogamzásgátlásról és a homoszexualitásról tanítottak, mind egyszeriben az ellenkezőjébe fordult. A katolicizmus teli tartályainak tartalmát hirtelen kiszippantotta valaki. Eltűnt, ami bennük volt! Az egyetlen teológiai magyarázat erre: Isten megvonta tőlünk a kegyelmet. Isten megvonta tőlünk a megszentelő kegyelmet, amely nélkül nem lehetünk katolikusok. Ez az összképe annak, ami történt.

1980-ban Fuldában II. János Pál szembe találta magát néhány igen buzgó német katolikussal. Azok azt kérdezték: „Szentatya, miért nem újítja meg az Egyházat?” Ő azt válaszolta: „Nem tehetem. A megújulás lehetetlen addig, amíg Miasszonyunk el nem jön.” Ezzel ő azt a bizonyos levelet idézte. Aztán benyúlt a zsebébe, elővette a rózsafüzérét, és azt mondta: „Ez a ti fegyveretek”. Tehát már pápasága elején eldöntötte. „Nem tudom megújítani az Egyházat. Nem lehet megújítani, mert a megújulás egyedül a kegyelem által lehetséges. Ezt senki nem képes szervezéssel vagy valamely emberi eszközzel megvalósítani.” Ez az ő álláspontja.

---

⁴ Lucia nővér 2005. február 13-án hunyt el a coimbrai (Portugália) kármelita kolostorban.

Másrészt, ha leszállunk a részletek világába, az Egyház nagy-nagy önfeladását látjuk. Egyébként, Bernard, amikor azt mondom, „az Egyház”, akkor mindig az egyházi emberekről beszélek. Két dolgot kell megkülönböztetnünk. Az Egyház Jézus Misztikus Teste. Mit jelent ez? Ez azt jelenti, hogy a földön és az égben van az embereknek egy testülete, egy csoportja, akik a kegyelem állapotában vannak. A kegyelem állapotában lévén, a folt és ránc nélküli Egyházat alkotják. Ez teljesen Jézushoz tartozik. Az embereknek egy másik része a tisztítóútzben van, ahol megtisztulnak. Ők is a Misztikus Testhez tartoznak. Ez a küzdő Egyház, a szenvedő Egyház és a győzedelmes Egyház. Ez az Egyház lényegében. Ennek van egy látható, intézményi szervezete, ez a római katolicizmus. Feje a pápa, a Róma első püspöke. Az intézményes egyház egyházmegyékből áll, ezek élén püspökök állnak, akik engedelmességgel tartoznának a péteri hatalomnak, és alárendeltjei lennének a pápának, aki Szent Péter kulcsait birtokolja.

Bernard: És mi az „Egyház” szót az intézményes egyházra vonatkoztatva fogjuk használni.

Martin atya: Így van. Valahányszor Egyházat mondunk, mindig az intézményes szervezetről fogunk beszélni, nem az embereknek arról a tiszta és szent testületéről. Most a sátán legnagyobb győzelme a szentmise szétrombolása volt. Valódi papok által bemutatott érvényes szentmisék nélkül Jézus jelenléte megsemmisül.

Bernard: Kanyarodjunk vissza XII. Piuszhoz. Ő tette közzé a *Mediator Dei* című enciklikát.

Martin atya: 1947-ben.

Bernard: Igen. Tehát ez a liturgikus mozgalom már jóval a *Novus Ordo* mise bevezetése előtt aktív volt.

Martin atya: Már az 1930-as években tevékeny volt. És a *Mediator Dei*-ben a pápa valójában arról beszélt, hogy vannak emberek, akik a tabernákulumot el akarják távolítani az oltárról.

Bernard: Meg akarták szüntetni a fekete miseruhák használatát.

Martin atya: Így van! Azt akarták, hogy a pap a hívőkkel szemben álljon. Miért írta meg XII. Pius ezt az enciklikát? Mert Belgiumban, Franciaországban és Németországban főleg a bencések kezdeményezésére, de támogatták a jezsuiták is, már az 1930-as években létezett ez a liturgikus mozgalom, amely ilyen változtatásokat javasolt. Népmisét akartak.

A II. Vatikáni Zsinaton a püspökök álláspontja a szentmiséről teljesen kategorikus volt. Azt mondták: „Nem szabad a latint eltörölni. Tartsuk meg a latin misét, de fordítsuk le a népi részeket, mint például a Hitvallást és a Dicsőséget. Legyenek azok a nép nyelvén, de a misekánon maradjon változatlan.” Ez volt a zsinat! Emlékszem egy püspökre, aki 1965 decemberében, közvetlenül a zsinat befejezésekor látogatást tett VI. Pálnál. Itt, New York-ban keresett föl engem, és azt mondta: „Malachi, nagyon különös dolog történt velem. Két nappal ezelőtt beszéltem a pápa Őszentségével, és gratuláltam neki a zsinati szavazás eredményéért. Azt mondta: «Ne említse nekem a szavazást. Ne gratuláljon nekem. Már 18 különböző kánon van divatban Franciaországban. Ezek teljesen megbolondultak! Már lefordították a miseszöveget a nemzeti nyelvre, a szentmise már nem érvényes, és én elvesztettem az ellenőrzést az események fölött.»”

Mi történt tulajdonképpen? Volt ott egy Annibale Bugnini nevű alak, egy szabadkőműves, a Páholy tagja. Céljául tűzte ki, hogy a Katolikus Egyházban létrehoz egy új szertartást, amelyet bárki, azaz mind a katolikus, mind pedig a nem-katolikus elfogadhat.

Bernard: Vagyis egy ökumenikus vallásról van szó, és mivel Bugnini szabadkőműves volt, kérdés, vajon így cselekedve, nem az volt-e a hátsó gondolata, hogy hosszú távon ez egy egységes világvallás létrehozásához vezessen?

Martin atya: Természetesen az volt a célja. Sajnos nem egyedül dolgozott. Igen befolyásos barátai voltak. Egyébként tudta-e, hogy az új misét, az *Novus Ordo*-t hat protestáns és két katolikus pap dolgozta ki? Hát képesek vagyunk ennyire elkorcsosulni? Akármilyen kegyesek és jók voltak azok az emberek, nem voltak katolikusok. Nem ismerték a katolikus hagyományokat. De be kell ismernünk, hogy létezett egy nagyon gondosan kidolgozott, jól összehangolt terv. Emlékszem, amikor Bea bíboros bejött egyszer hozzám Rómában a szobámba. Ez 1962 novemberében történt, közvetlenül a zsinat megnyitása után. Verítkezett, és amikor érdeklődtem izgatottsága okáról, ezt válaszolta: „Éppen most hallottam egy szörnyű megjegyzést Hans Küngtől.” Küng egy amerikai teológussal beszélt, aki ma már püspök, de nem nevezem meg őt. Bea bíboros nem hallotta a kérdést, de hallotta Küng ennek az embernek a kérdésére adott válaszát. Küng ezt mondta: „Ó, nem, nem, nem, nem. Ezúttal nem szakítunk velük. Nem lesz újabb reformáció. Mi ezúttal belül maradunk!”

Ez a véletlen eset felnyitotta a szemünket, és tervük világossá vált. A terv egyszerűen az volt, hogy az Egyház hagyományos római katolikus vonásai gyökerestől eltöröltessenek. Ha megvizsgáljuk a II. Vatikáni Zsinat valamennyi dokumentumát, a szándék jól kivehető: a zsinatnak lehetőleg egyetlen olyan nyilatkozata se legyen, amelyet ne lehessen többféleképpen értelmezni. Nézzük például azt a kijelentést, mely szerint az apácáknak modernizálniuk kell a viseletüket. Az akkori zsinati vitákból egyértelműen kitűnik, hogy ez olyasmire vonatkozott csupán, miszerint az apácáknak el kell hagyniuk az olyan öltözetet, amely például akadályozza a mozgásukat a metróban. A nyilatkozat nem jelentette azt, hogy az apácák gyöngy nyakláncsal, rúzsos szájjal, kipúderezve, forrónadrágban és testhez simuló öltözékben járhatnak. Az eredeti szándék szerint az apácákhoz olyan viseletet illett volna, amely kifejezte volna ahhoz a jegyesükhöz való odaadásukat, akihez fogadalmuk fűzte őket.

Bernard: Úgy tűnik, itt teljes forradalmi változás történt, hiszen amikor egy apáca nehéz viseletét rúzsra és miniszoknyára cseréli, az tökéletes fordulatot jelent.

Martin atya: Ez maga volt a pusztulás. Kalifornia egész sor iskolájában valamennyi apáca egyszerűen kilépett a rendből, és elhagyta az Egyházat is. A Vatikáni Zsinaton nagy gondot fordítottak arra, hogy a nyilatkozatokat kétértelműen fogalmazzák meg. A vallási szabadság volt a legfőbb terület, ahol ez a kétértelműség megnyilvánult. A kommunizmus tárgyában mintegy 500 zsinati atya kérte VI. Pál pápát, hogy engedélyezze annak elítélését, de megtiltották nekik. Ez egyike volt a XXIII. János pápa és a Nyikita Hruscsov közötti megegyezés következményeinek. Az az egyezmény mind a mai napig kísért minket.

Bernard: Beszéljünk erről a Róma-Moszkva Egyezményről. Mi is volt ez?

Martin atya: Nos, a Róma-Moszkva Egyezmény nagyon egyszerű. XXIII. János pápa úgy érezte, ha sikerülne elérnie, hogy Rómában két orosz megfigyelő is részt vegyen a zsinaton, annak pünkösdi hatása lenne. Nyikita Hruscsov nagyon jól ismerte a propaganda és az Egyház hangjának az erejét. Abban az időben már mind a csatlós államok, mind maga Oroszország is nagy problémákkal küszködtek. Ezért Hruscsov azt mondta, hogy megadja az engedélyt a két

megfigyelő részvételéhez, feltéve, hogy az Egyház nem ítéli el a marxizmust és a Szovjetuniót. A tárgyalásokat Tisserant bíboros folytatta Metz francia városban, Schmitt püspök házában. Azok kielégítő eredménnyel zárultak, és a két megfigyelő megérkezett Rómába. A Róma-Moszkva Egyezmény következtében ettől kezdve nem hivatalos kapcsolat létezett a Vatikán és a Kreml között. Ezt az összeköttetést már a második világháború idején létrehozta egy monsignore Giovanni Battista Montini nevű ember – XII. Pius háta mögött. A pápa rendkívüli módon felbőszült, amikor tudomást szerzett róla. Ez volt az egyik oka annak, hogy Montinit eltávolította Rómából, és Milánó érsekévé nevezte ki. Montiniból később VI. Pál pápa lett. A vatikáni külügyminisztérium egy másik igen aktív akkori tagja Agostino Casaroli volt.

Bernard: Róla igen sokat tudunk.

Martin atya: Igen. Ő volt a miniszterelnök. Egy nagy csapat nagyon Amerika- és angolszászellenes embert gyűjtött maga köré. Ez nem azt jelenti, hogy kommunistákká akartak volna lenni, csak úgy gondolták, hogy a tortát másként kellene felválni. Nem jutottak messzire mindaddig, amíg nem jött II. János Pál, aki személyes karizmával bírt, és lehetővé nem tette annak a találkozásnak a létrejöttét Gorbacsovval. A Vatikánban az volt az irányvonal, hogy hagyják, a marxista eszmék hadd járják át a kereszténységet, amely mint felszabadítási teológia jelentkezett aztán Latin-Amerikában. Ezt sohasem sikerült elfojtani, pedig II. János Pál ezzel a szándékkal legalább háromszor odautazott. Ennyit a Róma-Moszkva paktumról, amely még ma is népszerű. Róma mindmáig nem vizsgálta felül. A vatikáni diplomácia olyan, hogy ha egyszer hibát követtek el, általában megpróbálnak együtt élni vele. Ritkán történik meg, hogy megkísérlik eltörölni a hibát. Így Róma ezzel a paktummal élt együtt VI. Pál egész uralkodása alatt. A kapcsolatokat továbbra is fenntartották. Az 1960-as és 1970-es években a csatlósállamok diktátorocskái sorra látni kívánták VI. Pált. Nyikolaj Podgornij, a Szovjetunió elnöke, 1967-ben látogatta meg. A közvetítő kettejük között Nikodim metropolita volt, Leningrád és Ladoga püspöke, aki rang szerint a Szovjetunió második számú püspöke volt. Ő vezette szovjet részről a Róma-Moszkva egyezmény tárgyalásait Tisserant bíborossal. Ő volt az, aki I. János Pál karjaiban halt meg.

Bernard: Úgy gondolja, hogy az orosz ortodox egyház csak bábfigura a hatalom kezében?

Martin atya: Teljes mértékben az. Ahogy egy orosz ember mondta nekem: „Elördögiesedett!” Csak ezzel a szóval tudom az orosz kifejezést lefordítani. Még hozzátette: „Oly régen szolgáljuk az ördögöt, hogy már azt sem tudjuk, mik vagyunk.” Ha érzékelné akarja, Bernard, az orosz ortodox egyház mint szervezet sátáni voltának méreteit, gondoljon a következő tényre: Senki nem emelkedhet magasabb pozícióba az egyházi hierarchiában, ha nem tagja a KGB-nek, a szovjet titkosrendőrségnek. Nikodim a KGB ezredese volt. A KGB tizenegyszer kínozza meg őt, amikor arra gyanakodtak, hogy le akar lépni. Amit végül meg is tett.

Bernard: Mit gondolnak a vasfüggöny mögött élő katolikusok a Róma és Moszkva közötti egyezményről?

Martin atya: Először is tisztázzuk a vasfüggöny mögötti katolikusok helyzetét. Ellentétben azzal, amit sok ember szeretne hinni, az ifjúság és az Egyház helyzete talán még rosszabb, mint az Egyesült Államokban és Nyugat-Európában. De vannak megbízható hívő csoportok, főleg Ukrajnában, akik kitartanak. Vannak ukrajnaiak, akik szó szerint erdei

tisztásokon vagy sziklák mögött megbújva vesznek részt a szentmisén, akárcsak az írek tették Írország brit megszállása idején. Ezek undorítóknak tartottak mindennemű kapcsolatot a Szovjetunióval. Ők népbiztosok uralma alatt éltek. Érezték korbácsaik csapásait. A Gulágra küldték őket. Elvesztették papjaikat, püspökeiket, apácaikat, templomaikat és kolostoraikat. Az egyezményt istenkáromlásnak tekintették. Nem voltak képesek megérteni. És mindmáig nem értik, mert Sztálin, Hruscsov, Gorbacsov és a többi közbeeső figura idején együtt éltek a marxizmusnak nevezett rossz szellemmel. Ők mindenről ismerik az igazságot. Illúzióik egyáltalán nincsenek, és ha az olyan embereket, mint amilyen például Tomasek prágai érsek, a Róma-Moszkva paktum jó és bölcs voltáról kérdezzük, szemük megtelik könnyel. Szerintük őket szőröstül-bőröstül kiszolgáltatták a Szovjetunióknak. Úgy tartják, hogy ha Róma bármely adott pillanatban teljes súlyával nyilvánosan szembefordult volna a Szovjetunióval, megfékezhetné volna Sztálin tetteit. Megzabolázhatta volna Nyikita Hruscsovot. XII. Pius megpróbálkozott vele, de akkor már majdnem nyolcvan évesen ingatag egészségű volt és lelkileg megtört. Abban az időben az úgynevezett szupererő⁵ már elkezdte csápjáival behálózni a Vatikánt.

Az egyház második világháború utáni tekintélyével sok mindent megváltoztathattunk volna. Ehhez kétség nem fér! Mi e helyett engedményeket tettünk, és kompromisszumokba bocsátkoztunk. Akar példát hallani rá? Mondok néhányat.

A 60-as években VI. Pál pápa megszervezte a vietnami püspökök találkozóját Saigonban. Rendkívüli megbízottat küldött hozzájuk azzal a megbízással, hogy a megegyezést és a békét szorgalmazza Észak-Vietnammal. Miért tette ezt? Azért, mert hallgatott Nikodim metropolita sugallatára, aki Moszkva közvetítésével a Vietkong⁶ üzenetét hozta, miszerint az észak-vietnamiak békét akarnak, és hat hónap kell nekik, hogy erre felkészüljenek. Akkorra az Egyesült Államok már romba döntötte Észak-Vietnamot. A Vietkongnak reménye sem lehetett a győzelemre. Lyndon Johnson amerikai elnök VI. Pál pápának azzal a kívánságával szembesült, hogy 1968 tavaszáig szüntesse be a bombázásokat. És mi történt aztán? Megindult a Tet offenzíva! Az észak-vietnamiak újra felfegyverkeztek, és oroszlánokként tértek vissza. Ettől kezdve az amerikaiak helyzete állandóan romlott. VI. Pál rávette püspökeit a háború folytatásával és minden ellenállással szembeni kiállásra. Ezt mondják kompromisszumnak. Pedig ez inkább megalkuvás és tétlen várakozás, nem pedig a küzdő egyház magatartása, amely tudatában van saját erejének.

Itt van egy másik példa: Mindszenty bíborost kihozták a budapesti amerikai követségről, amely már tizenöt éve adott neki menedéket, és megígérték neki, hogy amíg él, nem adják másnak az érseki székét. Mindszentyt Bécsben egy papi szemináriumban helyezték el, és a Vatikán azonnal egy új embert, Lékai Lászlót, egy marxistát nevezett ki a helyére. Lékai, aki azóta meghalt, nyíltan marxistának vallotta magát.

A Moszkvával való megegyezés miatt mindenféle megalkuvást lehetett tapasztalni. Ennek a paktumnak volt a következménye Latin-Amerikában a felszabadítás teológiája. A felszabadítási teológia hirdetői azt vallották, hogy a marxizmust kereszténnyé lehet alakítani. Nos, valójában az történt, hogy a kereszténységet változtatták marxistává. A felszabadítási teológia egész egyszerűen keresztény arculattal bíró marxizmus. Krisztus forradalmárrá lett. Mária minden forradalmár anyja. Az Élet Kenyere többé nem a szentségházban (a tabernákulumban) található. Az Élet Kenyere most az, amit mi a gyárainkban állítunk elő.

Bernard: Ez akkor materialista ideológia.

---

⁵ A szó nem Malachi Martin leleménye. A Vatikán bizonyos köreiből ez a gyűjtőneve a katolicizmust, az Egyházat romboló erőknél. Még találkozunk vele a továbbiakban.

⁶ Észak-vietnami támogatással 1960 folyamán Dél-Vietnamban létrehozott kommunista Nemzeti Felszabadítási Front.

Martin atya: Igen, de keresztény terminológiával. Az benne a lényeg.

Bernard: Ó, akkor ez marxizmus keresztény mázzal.

Martin atya: Így van. Ha részt venne valamely bázisközösségnek – melykből 600.000 van Latin-Amerikában – egyik összejövételén, láthatná, hogy ott lábbal tiporják a keresztet. Azt mondják: „Jézus forradalmár volt. Azért ölték meg, mert szembefordult a gazdagokkal.” Jézus minden olyan szavát felhasználják, amely céljaikat szolgálja. „Vedd fel a harc keresztjét!” Ez bizony marxizmus.

Bernard: A feje tetejére állították az igazságot, mert Krisztus egyik alapvető tanítása szerint az Ő országa nem e világból való.

Martin atya: Természetesen. VI. Pál a maga módján ugyanezt a hibát követte el, amikor téves meggondolásból kijelentette, hogy az Egyház most együtt kíván működni az emberrel egy jobb világ megteremtésén. De nem ez az Egyház küldetése. Ez az a pont, ahol II. János Pál sohasem tévedett. Ő pontosan tudja, mit jelent a megváltás. A marxisták nagyon ügyes húzással arra használták a felszabadítás teológiáját, hogy Latin-Amerikában behatoljanak a keresztény kultúrába. Nicaraguában a forradalmat a jezsuiták, a karmeliták, a dominikánusok és a ferencesek is támogatták. Közép-Amerikában nehéz olyan papot találni, aki papi minőségében és lelkipásztori tevékenységében ne lenne marxista beállítottságú. Managuában a jezsuiták egy iskolát tartanak fenn, amelyben a marxista taktikát oktatják.

Bernard: Vessünk egy pillantást arra, hogy mi a helyzet az Egyesült Államokban és hazámban, Kanadában. A püspökök időnként nyilatkozatokat tesznek közzé a honvédelemről és a gazdaságról. Ezek mögött is marxisták húzódnak meg? Ezek a nyilatkozatok ugyanis tele vannak a baloldal által használt kifejezésekkel.

Martin atya: E nyilatkozatok mögött marxizmus rejlik. Marxizálták őket. A marxizmus lényege: „Ne nézz az emberi látóhatáron túlra. Te, ember, végtelen tökéletesedésre vagy képes, ha lerázod a hátadról a kapitalista sakálokat. A hatalom, a tökéletesség és a boldogság forrása az ember. Ne keress semmi transzcendenst.” Minden egyéb, mint a munkások paradicsoma, a proletárforradalom és a többi, mind a történelmi frazeológia része, amelyet – mint Gorbacsov tette – új frazeológiára lehet cserélni, lásd méltányosság, tolerancia, fanatizmus-mentesség. De a lényeg: „Azt akarom, hogy csak erre a világra figyelj. Ne remélj üdvösséget az égből. A csillagokon túlról nem érkezik semmiféle üzenet, nincs megváltás arrafelé. Jézus ember volt. Mi is emberek vagyunk.” Ez a marxizmus rövid kivonata.

Ebben az országban, de a maga országában és Európában is a püspökök kizárólag szociológiai, politikai és katonai kérdésekkel foglalkoznak, mint amilyen a nukleáris leszerelés és a környezetvédelem. Lelkigondozás nincs többé. Borzadva olvastam például Los Angeles érsekének, Mahoney bíborosnak a lelkipásztori körlevelét az Oltáriszentségről. Biztosíthatom magát, hogy a dalai láma is olvashatná, és elfogadhatná. Ez egész egyszerűen egy szociológiai írás. Egy másik alkalommal ugyanez a Mahoney bíboros felmentést adott híveinek a karácsony utáni kötelező szentmisén való részvétel alól, arra hivatkozva, hogy úgysem mennének az emberek a templomba. Néhányan gondolkoztunk azon, hogy írunk neki, mondván: „Holnap házasságtörést akarunk elkövetni. Kérjük, mentsen fel minket a szándékunkat tiltó eskünk alól, mert mindenképpen megtesszük, amit akarunk.” Ez nem katolicizmus! Ez egy evilági, az éppen fennálló társadalmi szokásokhoz idomuló magatartás. „A nők papok akarnak lenni? Miért ne? Nekik is megvannak a maguk jogai. Homoszexuális

akarok lenni. Miért ne? Jogom van hozzá. Ez csak egy másfajta életforma.” Ez a marxizmus lényege. Teljesen átítatott bennünket eszméivel.

Bernard: Mondhatjuk-e, hogy a II. Vatikáni Zsinat óta történt változások lényege az, hogy szekularizálták az Egyházat? Hogy a katolicizmust felváltotta a humanizmus?

Martin atya: Igen, ez történt. De ennek a kulcsfigurája egyetlen lény: Lucifer. Sikeresen rásózta a portékáját a katolikus püspökök többségére. Elhitette velük: ezentúl az a feladatuk, hogy a katolikus embereket a népeknek ahhoz a mozgalmához csatlakoztassák, amely az emberi tökéletesség felé vezet a nemzetek egymástól kölcsönösen és szorosan függő társadalmában. Ezt vásárolták be tőle. Ezért van az, hogy ennek az országnak a püspöki testületét habozás nélkül a Demokrata Párt baloldala vallásos szárnyának tekinthetjük. Az ő szekerüket húzzák.

Bernard: És úgy tűnik, hogy gerinctelenek olyan kérdésekben, mint az abortusz, a válás és számos másban is, melyekben a liberalizáció az 1960-as évek óta jelentkezett. Ezekkel a mozgalmakkal szemben teljesen gerincteleneknek bizonyultak.

Martin atya: Teljesen! Azok az engedmények, amelyeket tettek, rendkívül szégyenletesek voltak. Például amikor Cuomo, New York állam kormányzója az abortusz anyagi támogatása mellett foglalt állást, nem ítélték el őt. Cuomo egy közéleti figura. Már az elején világossá kellett volna tenni, hogy mindenkit, aki az abortusz mellett szavaz, vagy rész vesz az abortuszban: az orvost, aki az abortuszt elvégzi, a feleséget, aki ennek aláveti magát, a férjet, aki fizet érte, kiközösítik, és egyikük sem részesülhet a szentségekben. Elmehetnek ugyan a szentmisére, de mindaddig, amíg nyilvánosan meg nem gyónják és meg nem bánják cselekedetüket, nem járulhatnak a szentségekhez. Ezt a büntetést kellett volna alkalmazni. De ez nem történt meg. Amikor Mahler, San Diego püspöke kihirdette, hogy Lucy Killea, a kaliforniai szenátus abortuszpárti jelöltje nem részesülhet szentségekben, mindenki lehurrogta. „Hogy merészel beavatkozni a politikai jogok kérdéseibe?!” Már a kezdet kezdetétől fogva világossá kellett volna tenni, hogy itt nem politikai jogokról van szó. Ez itt vallási kérdés! Tudja mi az egyik legnagyobb mulasztás itt? A következő: Amikor Jézus szemünk láttára eltávozott tőlünk a földről, nem adott nekünk hadseregeket. Nem ígért nekünk birodalmakat. Ő azt ígérte, hogy gyűlölni fognak minket. Hogy a világ mindig ellenünk lesz. De azt is mondta: „Lesz lelki fegyveretek: az én kegyelmem”. Az egyik dolog, amit a püspökök nem használtak, az a lelki fegyverük volt, a birtokukban levő kegyelem. Mondok egy példát rá. Nemrég a Szent Patrik székesegyházát New Yorkban homoszexuális szervezetek megszenteltelenítették. A misét félbeszakították, a szentostyát darabokra törték, és a földre dobták. Gyalázkodtak, és istenkáromló plakátjaik voltak. John O’Connor bíboros az egyházi kánonoknak megfelelően megtisztította a székesegyházat, de soha nem használta a Mária Szeplőtelen Szívének való szentelés lelki fegyverét. Azt tehette volna, amit sokan tanácsoltak is neki, hogy New York homoszexuális közösségét a Szűzanya Szeplőtelen Szívének ajánlja fel, és kéri a kegyelmet ahhoz, hogy megtérjenek. Ez a kegyelem az egyedüli hatalom, amellyel bírunk. De ők nem használták ezt a kegyelmet. Nem használták a lelki fegyvert. Ezért a lelki fegyver szunnyadva pihen. Mi pedig a legnagyobb rendetlenségben élünk. A szándékainkkal sem vagyunk tisztában. Megsebeztek bennünket, és mi amerikaiak akarunk lenni, és olyanok, mint bárki más, és békében akarunk lenni mindenkivel.

Bernard: Más szóval a katolikusok a világhoz pártoltak.

Martin atya: Így van. Ez a nekik sikeresen eladott portéka. Ennek a világnak a részévé kell lenned, másként fanatikusként tartanak. Másként nem vagy amerikai. Nem vagy kanadai. Nem vagy jó állampolgár! Ezt egy arkangyali intelligencia adta el nekünk. Amikor Lucia a Szűzanyával beszélt, igen megrendítő pillanat volt, amelyben Miasszonyunk ezt mondta neki: „Ne döbbenj meg, gyermekem, ha egy adott pillanatban bizonyos ördögi zavarodottság vesz erőt a legjobb elméken is, egy olyan egyensúlyvesztés, melynek következtében többé nem képesek a Fiam és Péter szavai szerint ítélni.”

Ha megvizsgáljuk, miként cselekednek a püspökök, miként cselekednek a papok és a teológusok, és látjuk, hogy a legjobbak miként követik el a legszörnyűbb hibákat, miközben egymásnak ellentmondó nézeteket hangoztatnak, akkor megértjük, mit jelent ez a zavarodottság. Már nem is tudják többé, mit jelent katolikusnak lenni. Elvesztették katolikus ösztöneiket. Nyugodtan állíthatjuk, hogy a nép már nem katolikus. Csak csoportok vannak, amelyek kitartanak, és még katolikusok. Amikor valakiről az Egyesült Államokban vagy külföldön először hallunk egy könyv vagy valami más kapcsán, a munkatársaimmal mindig feltesszük a kérdést: „Vajon katolikus-e?” Ó, mi ilyenkor nem arra gondolunk, hogy meg van-e keresztelve. Hanem, hogy a hit embere-e? Hisz-e? A gyakorolja-e azt, amit hisz? Annak megfelelően él-e? Imádkozza-e a rózsafüzért? Jár-e szentmisére? Szokott-e gyónni? Elismeri-e a péteri hatalmat? A péteri hatalom a kritikus pont. A püspökök lázadásának a péteri hatalom megszüntetése a célja, és ez a gyakorlatban már csaknem meg is valósult.

Bernard: Úgy tűnik, már csak katolikus szigetek maradtak a világban.

Martin atya: Ennyi maradt. Csak szigetek. Aki ezt eddig nem fogta fel, az a homokba dugta a fejét. Az Egyház szervezetileg egyházmegyékből és egyházközségekből áll. Az éltető vezeték Rómából érkezik ebbe a szervezetbe a püspökök közvetítésével. A vezeték valamennyi elosztó pontját a püspökök ellenőrzik, és ezeken keresztül pumpálják szét, a Novus Ordo-t⁷, az FKBSz-t...

Bernard (közbevág): Mi az az FKBSz⁸?

Martin atya: Ez a keresztény beavatás új módja. Ha ennek a kézikönyvét elolvassa, látni fogja, hogy az FKBSz tele van naturalizmussal, a környezet szeretetével, van benne egy kis vudu⁹, egy kis boszorkánykodás, némi átvétel az ősi kelta mágikus hitvilágból, a Wiccából, akadnak benne protestáns jegyek is, de hiányzik belőle az igazi katolicizmus. Az FKBSz mellett itt van még a Renew¹⁰ is. A Renew szerint az ember ma hatalommal bír. A szentmisét felajánló pap eszméje a múlté. Maguk döntenek, mely imádságokat mondják el együtt, és arról is, hogy hogyan ítélik meg a bűnt. Ezt pumpálták a vezetéken át az iskolákba és az egyházközségekbe, elborították vele a Katolikus Egyházat, és megváltoztatták vele az embereket anélkül, hogy azok tudnák, hogy megváltoztak. A hamelini furulyások¹¹ kicsalták őket az Egyházból.

Tételezzük fel, hogy 1530-ban körbejárta Angliát és megkérdezte volna az embereket: „Katolikusok vagytok?” Ők azt válaszolták volna: „Természetesen!” Ha 1630-ban jár körbe, és megkérdezi az ottaniakat, hogy katolikusok-e, azt mondták volna: „Természetes, hogy azok

⁷ Novus Ordo = Új Rend (latin). Eredetileg az új „megreformált” szentmise.

⁸ FKBSz = Felnőttek Keresztény Beavatási Szertartása; angolul: RCIA; Rite of Christian Initiation of Adults

⁹ A vudu Nyugat-Afrikában keletkezett mágikus vallás, amely mind nagyobb népszerűségnek örvend a világban. Angol írásmódja woodoo; sajnos ebben a formában is használatos magyarul.

¹⁰ A Renew International egy amerikai katolikus szervezet, amely kisközségek hálózatából áll.

¹¹ A hamelini furulyás a Grimm testvérek egyik meséje, melynek főhőse játékaival kicsalta a városból a patkányokat. Az angolban Pied Pipernek hívják, Malachi Martin így említi.

vagyunk!” De akkorra már megszűnt számukra a szentmise, és többé nem engedelmeskedtek a pápának. Protestánsok lettek anélkül, hogy tudták volna. Anglikánok voltak. Nem volt már hiteles papjuk. Nem voltak többé érvényes szentségeik. Mindezt elvesztették, és ők nem is tudták ezt. Ugyanezt mondhatjuk a mai katolikusokra, ők sem tudják, hogy valójában mi történt. Honnan is tudhatnák?

Bernard: Az intézmények még megvannak.

Martin atya: Ez igaz. Ez egy nagy káprázat bíborosokkal és püspökökkel, papokkal és apácákkal, kolostorokkal és zárdákkal, katolikus könyvtárakkal és katolikus főiskolákkal és katolikus könyvekkel. Mindez csak illúzió.

Bernard: Vagyis csak látszat.

Martin atya: Bizony az. A díszes homlokzat mögött oly sok minden van, amelynek a létét a hajdani pápák vagy papok nem engedték volna meg. A fülednél fogva hajítottak volna ki, ha azt tetted volna, amit ezek ma.

Bernard: Térjünk vissza ennél a pontnál XII. Piusra. Előrelátta-e, hogy egy ilyen természetű válság van készülóban?

Martin atya: Igen. Ezért utasította vissza, hogy egyetemes zsinatot hívjon össze. Minden ehhez hasonlót visszautasított. XII. Pius két vagy három dologhoz ragaszkodott. Semmi közösködést a marxizmussal! Még csak tárgyalni sem velük! Teljes elhatárolódás tőlük, várakozó álláspont, és akadályozni őket. XII. Pius megkísérelt egy földalatti egyházszervezetet létrehozni magában Oroszországban. Öt püspöke és hét apostoli ügyvezetője volt Sztálin Oroszországában, amíg el nem árulták őket. Egy férfi, aki orosz ortodoxnak mondta magát, belépett egy római papnevelő intézetbe, ahol kiképezték, pappá szentelték, majd visszatért Oroszországba. Orosz kém volt, és sikerült a földalatti szervezet valamennyi tagjának a nevét megszereznie. Egyik napról a másikra mindennek vége lett. Mindenkit elfogtak és megölték. Ez semmivé tette XII. Pius próbálkozását, hogy földalatti egyházi szervezetet hozzon létre a Szovjetunióban. Ez volt tehát az egyik vonatkozás, amelyre nagy hangsúlyt helyezett: nem tárgyalunk a marxizmussal.

A másik általa kiemelt kérdés a Szűzanyával szembeni mély tisztelet volt. Ebből végül a püspökök között, akik már elveszítették a hitüket, egy vicc keletkezett, miszerint nem is lehet a pápa elé kerülni addig, míg el nem mondd a rózsafüzért. De akkorra az ördög már megkezdte munkáját, és a Szűzanya tisztelete csökkenőben volt. Emellett az európai és amerikai vallásos rendeknél nagyon divatossá vált, hogy tagjaikat világi egyetemekre küldjék. Azzal érveltek, hogy „ha világi egyetemekre járunk, akkor ismerni fogjuk, mit mond a másik fél”. Mintha e nélkül nem olvashatták volna azok könyveit, és nem hallgathatták volna előadásait. Ennek az lett a következménye, hogy a gondolkodók egy olyan generációját bocsátották újtára (ez az én generációm), melynek tagjai világi eszméket szívtak magukba, és akik közül később sokan püspökök és bíborosok lettek. Barátaik és életpályájuk révén olyan világhoz kötődtek, amely teljesen katolikus-ellenes volt. Mindez a II. Vatikáni Zsinat előkészületeinek a része volt már.

A harmadik tényező, amely igen súlyosan érintette őt, az Egyház és a civilizáció közeledő pusztulása volt. Ez olyan jegy volt, amely belopódzott szentbeszédeibe, előadásiba és leveleibe. Noha ő nem olvasta a harmadik titkot, tudomására jutottak Lucia nővérnek, a fatimai gyermekek életben levő tagjának, valamint néhány más embernek bizonyos közlései arról, amit a Szűzanya az eljövendő eseményekről mondott. De amikor ezt megtudta, a fő

munkáját már elvégezte. Ez pedig az volt, hogy a háború alatt ellenálljon Mussolininak és a náciknak, hogy az Egyház túlélje azt az időszakot. Azt hiszem, hogy a gondviselés szólította őt erre a munkára. Később a kereszténydemokrata párt megszervezésével sikerült Olaszországban távol tartania a kommunistákat a hatalomtól. Egyik nagy tette az volt, hogy 1950-ben meghatározta a Szűz Mária mennybemenetelének lényegét. De akkor ő már igen rossz egészségi állapotban volt, és állapota attól kezdve állandóan romlott. Végül 1958 októberében elhunyt. Akkor választották meg XXIII. Jánost.

Bernard: Vessünk egy pillantást XXIII. Jánosra is. Ő liberális volt, vagy csak egyszerűen naiv?

Martin atya: Liberális volt. Nagyon liberális. Ha visszatekintünk életpályája elejére, Jánost, aki akkor még Roncalli volt, modernizmusa miatt eltávolították a Lateráni Egyetemen betöltött tanári állásából. Valójában a karrierje ott végződhetett volna. A bergamói plébánia papja marad, ha nem lettek volna barátai abban a kongregációban, amely akkor Propaganda Fide¹² nevet viselte. Azok munkát adtak neki, majd egy másik munkakörbe ment át, és ott felfedezték, hogy nagyon hasznos diplomataként, mert igen nyugodt a természete, és nyilvánvalóan jól akart. Nagyszerű volt a gyermekek elsőáldozásánál, és nagyon kedves volt. Tömzsi volt, és ahogy a franciák mondták róla, „une bonne fourchette”¹³ volt, vagyis jó étkü ember. A háború alatt hamis keresztelési igazolásokkal több ezer magyar zsidót mentett meg. A bolgár királynak és Roncallinak a tevékenysége következtében több zsidó élt Bulgáriában a háború végén, mint az elején. Aztán nagyon hasznos volt DeGaulle Franciaországában a háború után, mert DeGaulle képtelen volt nem szeretni őt. A Vatikán nagy problémája az volt Franciaországban, hogy sok püspök támogatta a Vichy rezsimet, az ország németbarát frakcióját, ezért halálra ítélték volna őket. János addig manőverezett, míg kivezette az Egyházat ebből a szorult helyzetből. Jutulomként Velence pátriárkájává nevezték ki. Senki nem gondolta, hogy pápa lesz belőle. De 1958-ban ő volt az egyedüli ember, akinek a bíborosok a fehér füstű tüzet meggyújthatták, mert zavarodottság volt bennük, hogy mit is kezdenek az Egyházzal.

Igen, XXIII. János liberális volt, ráadásul teológiailag tudatlan. Naplója, *A lélek*, igen igénytelen mű. Majdhogynem primitív. Agyafúrt volt, akár egy paraszt. Paraszt ősei voltak, akik évszázadokon keresztül az elemekkel, a földdel és az állatokkal küszködtek. Noha ismerte a franciát, valójában egyetlen nyelvet tudott, az olaszt, csak ezen beszélt folyékonyan. Mindenekelőtt azzal áltatta magát, hogy ha sikerül elérnie, hogy az általa meghirdetett zsinaton a legkülönbözőbb emberek: katolikusok, protestánsok, zsidók, muzulmánok, kommunisták, hinduk és buddhisták is részt vegyenek, az egy új pünkösdi eljövételét jelentené. A Szentlélek mindenkit megvilágosítana, és a világ egy lenne újra Krisztus szeretetében.

Bernard: Vagyis ábrándokat kergetett.

Martin atya: Teljes mértékben. Illúziókba ringatta magát. Teljesen más nézetei voltak Európáról és a marxizmusról. Megragadta a szegények sorsa, ezért azt gondolta, hogy a gazdagok és szegények közötti egyenlőtlenséget helyre kell igazítani. Marxista munkatársai ezt használták ki, hogy rávegyék a Nyikita Hruscsovval való kompromisszumra. János liberális volt, és a vallásossága sajnos nem volt elegendő ahhoz, hogy megadja neki a dolgok mérlegeléséhez szükséges érzékenységet. Még bíborosként elment Fatimába, majd azt szerette

---

¹² Magyarul: a Hit Terjesztésének Kongregációja. 1988-ban új nevet kapott: a Népek Evangelizációjának Kongregációja.

¹³ Szó szerint fordítva: egy jó villa.

volna, ha Fatima pápájának tekintenék. Bevezette a Fatimai Szűzanya ünnepét. De mivel a fatimai kinyilatkoztatások és a megbízatás, amelyet a Szűzanya hagyott, ellentétesek voltak az ő Szovjetunióval való megbékülésre irányuló keleti politikájával, hallani sem akart róluk. Inkább azt mondta: „Ez nem a mi korunknak való”.

Bernard: XXIII. János felismerte-e a halála előtt, hogy valami rossz irányba fordult?

Martin atya: Igen, felismerte, már amennyire ezt a rákbetegsége megengedte. János 1963 márciusától igen rossz állapotban volt. Június 3-án halt meg, szörnyű haláltusa után, órákig tartó kínok között. A végén már többször mondta: „Ez már nem az én zsinatom”. Az első ülés után már tudta, hogy az ellenerő átvette a hatalmat. A zsinatra való felkészülés során létrehozott egy előkészítő bizottságot. Ennek a feladata az volt, hogy kidolgozza azokat a „szkémákat” (ahogy nevezték), azokat a dokumentumokat, amelyeket a püspököknek kell majd a zsinaton megtárgyalniuk. Ezeket még módosítani fogják, változtatnak rajtuk, az egyéni érdekeknek és az Egyetemes Egyház érdekeinek megfelelően átalakítják őket, végül aláírják, és pecsétjükkel látják el.

Bernard: Ugye Lefebvre püspök is ott volt ezen a zsinaton?

Martin atya: Ott volt. Az első ülés után az történt, hogy a püspökök egyszerűen kimondták: nekik nem kellene ezek a dokumentumok. Új dokumentumokat akartak, amelyeket pontosan az általuk elérni törekedett kétértelműség szerint szabtak. János ettől kezdve tudta, hogy a zsinat megbukott. Fizikailag a rákbetegség örölte fel életerejét, és már nyolcvan fölött járt. Lelkileg erőtlenségre volt, és nyilvánvalóan a kegyelem is hiányzott ahhoz, hogy bármit is tegyen. Valószínűleg Krisztus nem akarta, hogy tegyen valamit. A Katolikus Egyháznak mint intézményes szervezetnek a felbomlása, valamint a papok, apácák, bíborosok és püspökök II. János Pálhoz való hűtlensége kapcsán azt kell mondanunk magunknak: „Ezt Krisztus megengedte”. Ő mindenható. Ő minden szívet meg tudna változtatni. De nem tette. Megengedte, hogy a bomlás végbemenjen. Vagyis ez Krisztus engedélyével történt, noha nem az Ő akaratából. Ezen mindannyian el kell gondolkodnunk. Megengedte ezt a győzelmet a sátánnak, aki sikeresen beférkőzött az Egyházba a legmagasabb szintekig, egészen Péter trónjáig.

Azt kell tehát mondanunk, hogy XXIII. János nem kapta meg azt a kegyelmet, amely nélkül nem látja elkövetett tévedéseit, VI. Pál pedig nem kapta meg azt a kegyelmet, hogy lássa a saját gyengeségeit. Ez utóbbi más szempontokból nagy pápának mondható, de nem kapta meg Isten kegyelmét. Ez a legkönnyöritebb dolog, amit mondhatunk róla. Hagyjuk Istenre az ítéletet. VI. Pál pápa utolsó napjaiban csoszogva járt a Castel Gandolfo körül, mert a lábai iszonyatosan meg voltak dagadva a visszerei gyulladás miatt, ráadásul a tüdeje is kezdte felmondani a szolgálatot. Amikor úgy hitte, hogy nincs mellette senki, hallhatták, amint részleteket mondott a Hiszekegyből, mintha önmagának akarná bizonygatni, hogy még minden ép és sértetlen maradt.

Bernard: Ő pápaként meglehetősen tehetetlennek tűnt.

Martin atya: Teljesen tehetetlennek. Őt már babusgatták és pólyálgatták a Vatikánba beférkőzött szupererő hívei, és ő nem tudott tenni ez ellen semmit, mint ahogy II. János Pál sem tud. A különbség az, hogy II. János Pál egy távolabbi országból érkezvén, harcos ember lévén és saját geopolitikai szempontokkal bírván, végjátékra szánta el magát. Ő nem VI. Pál vagy XXIII. János, és nem olasz. Neki nincsenek illúziói. Ennek az embernek egyáltalán nincsenek illúziói.

Bernard: Mi az ő játékterve? Vagy mi volt az ő játékterve, amikor 1978-ban hivatalba került?

Martin atya: Geopolitikai terve volt. Elfogadta azt a tényt, hogy a megújításra nincs lehetőség. Arra nem volt mód, hogy az Egyházat megtisztítsa. Arra sem, hogy a jó útra visszavezesse a bíborosokat. Arra sem, hogy kitakarítsa a Vatikán hivatali szervezetét. Arra sem, hogy a latin-amerikai papság tömegeit megváltoztassa. Arra sem volt mód, hogy megmentse a jezsuitákat. Megkísérelte megfékezni őket. Ez volt az eredeti szándéka, amikor elmozdította a jezsuiták generálisát. Végül ezt is leállította, mert értelmetlen volt a további próbálkozás, de ő azt hitte, és emellett szilárdan kitart, hogy ő az őrszem a várfalon, aki várja, hogy a Szűzanya eljöjjön hozzánk az égből. Ez igen különösen hangzik. Hisz abban, hogy ez rövidesen meg fog történni, még az ő életében. Sok ember nem értette meg őt, vagy időt sem szánt arra, hogy megpróbálja megérteni, amikor 1987-ben meghirdette a Mária-évet. Ez 1987 júniusában kezdődött, és 1988 augusztusában fejeződött be. Senki nem tette fel a kérdést, hogy vajon miért kellett nekünk egy Mária-év, amely 14 hónapig tartott, és amelynek látszólag nem is volt különösebb értelme. Ő a Gorbacsovval való találkozásra és a nemzetek társadalmának, a világ egész szerkezetének jelenlegi felbolydulására készült. De ez már egy másik kérdés.

Bernard: Ezt a témát az utolsó interjúban vetjük majd fel, melynek „A Vatikán belülről” lesz a címe.

II. rész

A hajó a viharban

Bernard: Ez a Malachi Martin atyával készült interjúsorozatnak a második része, melyet az ő New York-i lakásán veszünk magnóra. Atya, ebben a beszélgetésben a templomi padban ülő világi ember szempontjából készülünk megvizsgálni a helyzetet. Annak a helyzetéből, aki mindinkább kezd rájönni, hogy sokszor valami rosszul megy a világban. Hogy valami rosszul megy az Egyházban. Kezdjük mindjárt az otthonnal és a családdal. A szülők nagyon-nagyon nehéznek találják a gyermekeik nevelését, mivel oly sok keresztényellenesnek tűnő hatás éri őket. Kérem, mondja el észrevételeit azokról a nehézségekről, amelyekkel a családok szembetalálják magukat a gyermekeik nevelésében, és fejtse ki, miből származnak ezek a nehézségek.

Martin atya: Igen, erről fontos beszélni, Bernard, mert a katolikusok zömmel világi férfiak és világi asszonyok, akiknek gyermekeik, munkájuk és otthonuk van. Az általános tapasztalat manapság az, hogy gyermekeket nevelni, a férjnek és a feleségnek régebben normálisnak tekintett katolikus módon viselkedni rendkívül nehéz, szinte hősies erényeket igényel. Mindenütt ugyanez a helyzet. Mi történt? Miért olyan nehéz ez? Vajon megváltozik-e majd? Vagy csak egyszerűen nem tudunk lépést tartani? Vajon nem azt kellene-e tennünk, hogy lépést tartunk az általános irányzattal, és abbahagyjuk a dolgok miatti aggodást?

Mindenekelőtt beszélnünk kell a katolicizmus lényegéről. Tudja, az életem folyamán talákoztam olyan nemkatolikusokkal: görögökkel, oroszokkal, szíriaiakkal, valamint sokféle

protestánsokkal, akik mind nagyon vallásosak és jók voltak. Vagyis szerintem ők szentek voltak, de hiányzott hozzá egy katolikus összetevő. És ha ez az összetevő hiányzik, nem beszélhetünk katolicizmusról. Ha megvizsgáljuk a katolikus teológia egész áradatát és az évszázadokon át, egészen ennek a századnak a közepéig folyó lelkiigondozást, azt találjuk, hogy a katolicizmus nagyon sok mindent jelentett, hiszen az egy gazdag tárház. De egy jegye mindig a felszínre bukkan, amelyet az istenivel való katolikus intimitásnak, meghitt kapcsolatnak nevezhetünk. Mit jelent az istenivel való katolikus meghitt kapcsolat? Néha látszólag nagyon egyszerű dolgokból áll: ima a Szűzanyához, az angyalokkal szembeni tisztelet, kilencnapos ájtatosság, beugrás öt percre a templomba, hogy üdvözljük az Oltáriszentséget és megvigasztaljuk a mi Urunkat. Az Oltáriszentséget meglátogatva, beszélhetünk a mi Urunknak a jelzővel kapcsolatos problémánkról vagy az iskolakerülő gyermekünkről, a feleségünkkel vagy a férjünkkel való nehézségeinkről. Az istenivel való katolikus meghitt kapcsolat az asztali áldás vagy az egyházi énekek éneklése. Az a gondolatok és az imák állandó áradása. Az a meghitt kapcsolatok hálózata mindennel, ami az éghez tartozik. Ez a kinyilvánított katolicizmus, mely létrehozta a földön az ég mását, hogy mindennap hozzájuthassunk az angyalok eledeléhez. A szentáldozásban, az Ő sebeit átölelve, mindennap részt vehetünk Jézusnak az életét odaadó áldozatában. Beszélhetünk a Szűzanyával, és segítséget kaphatunk tőle, hogy felnőtté érésük során fiainknak Krisztus, lányainknak a Szűzanya legyen a példaképe. Van olyan, hogy különleges emberek Krisztusnak szentelik életüket, és papok, apácák vagy vallásos rendek tagjai lesznek. De történhetnek különös események, mint amilyen egy zarándoklat vagy egy különleges küldetés. Mindez a maga nemében páratlan katolikus vonás, az istenivel való meghitt kapcsolat körül szerveződik. Mi bírunk az éggel való társalgás adományával.

Napjainkban a mindennapok embere azt tapasztalja, hogy ez a társalgás hirtelen megszakadt. Hirtelen mindenkitől azt várják el, hogy egymással társalogjanak. Hirtelen azt várják el tőlük, hogy a papot éppen olyan valakinek tekintsék, mint amilyenek ők maguk. Hirtelen úgy kell tekintsék Jézust az Oltáriszentségben, mint aki nagyon távol van az életüktől. Hirtelen szociológiai és környezetvédelmi tanulmányokkal kell foglalkozzanak, ahelyett, hogy a hitüket próbálnák inkább megismerni. Egyszerre csak rájönnek, hogy a rózsafüzér nem fontos többé, és már nem is árusítják a templomaikban. Más szóval hirtelen mindent kihúznak alóluk. Az iskolából hazatérő gyermekeiktől azt hallják, hogy „A buddhisták éppen olyan jó emberek, mint mi vagyunk, csak éppen más a vallásuk”. Aztán látják, hogy a püspökök csak szociológiai, antropológiai és politikai kérdésekről írnak, nem árasztják többé a Jézus életéről, a pokolról, a mennyről, a bűnről, a tisztító tűzről és hitünk más igazságairól szóló tanításokat. Mindez eltűnt hirtelen. Mintha elválták volna. Ez az alapvető akadály, amellyel ma találkozunk. Ennek eredményeként felfedezik, hogy amiről azt hitték, hogy katolicizmus volt, többé már nem az. Megállapítják: a mise után már nem várják el tőlük, hogy időt szenteljenek a hálaadásra. Viszont elvárják tőlük, hogy nem katolikus énekeket is énekeljenek. Ezek néha a természethez intézett himnuszok. Máskor férfiakra és nőkről szóló versek. Néha éppenséggel buddhista vagy hindu könyvekből való idézetek. A misén azt tapasztalják, hogy a figyelmet nem kell többé az oltárra összpontosítani, hanem inkább egy balett-trikóba öltözött személyre, aki táncot mutat be. Vagy különös lobogók és a kifejezés új formái vonják el a figyelmet, melyek természeti eseményeket mutatnak be, vihart és tengeri képeket. A lelki életre vonatkozó szavaink immár hiányzanak a szókincsünkből. Minden megváltozott hirtelen!

Mi történt? Mi idézte elő ezt a változást? Nos, ha egy mindenre kiterjedő, embermilliók életére kiható változást látunk, mely hirtelen tárul elénk, és minden ugyanazt a pecsétet viseli, biztosak lehetünk, abban, hogy az nem véletlenül történt. Más szóval ilyenkor tudhatjuk, hogy az emberek egy szervezett testülete egy összehangolt tervet ültetett a gyakorlatba. Mivel oly egyetemes, tudhatjuk, hogy fentről indították el. Nem egy egyházmegyében kezdődött. Ez nem egy országban kezdődött. Ez Rómából indult ki. Az Egyház úgy van megszervezve, hogy

a vezetékek Rómából minden egyházmegyébe elvezetnek. Különböző pápai szervezetek révén nyomon lehet követni a közleményeket, az utasításokat és direktívákat, amelyeket ezekben a szervezetekben kiadnak. A kibocsátott üzenetek mindenfelé hangosan és világosan megmondták: „Így kell csinálnod! Ehhez kell idomulnod!”

Ez szörnyű helyzet, mert különböző embereket érint Rómában. Például II. János Pál kibocsátott egy Ecclesia Dei című dokumentumot, melyben megállapította, hogy végül is figyelni kell azoknak az embereknek az érzékenységre, akik azt akarják, hogy a régi módon történjenek a dolgok. Ezért olyan intézkedéseket kell hozni, amelyek figyelembe veszik a kívánságaikat. Mayer bíboros, akit megbíztak ezeknek a rendelkezéseknek a végrehajtásával, nemrég világosan kimondta, hogy azok értelmében ő néhol visszaállítja eredeti formájában a szentmisét, másutt viszont nem állítja vissza. Mikor erről kérdezték, azt mondta, hogy az Ecclesia Dei értelmében a püspökök úgy járhatnak el, ahogy nekik tetszik. Ez eltorzítja az Ecclesia Dei című dokumentum szándékait. Ugyanakkor azt bizonyítja, hogy Mayer bíborosnak nincs annyi szabadsága, hogy alkalmazza ezt a dokumentumot. Ez azt jelenti, hogy Rómában ott van ez a szupererő, amelyet nem tudnak onnan eltávolítani. A tanító Egyház a szupererő hatalmában van. Nemrég, amikor a pápa konzervatív püspököket nevezett ki Európában, nagyszámú teológus írt alá egy beadványt, amelyben megállapítják, hogy a pápa túllépte az illetékességét. És senki nem ítélte el ezért őket. Midőn II. János Pál alá szándékozott írni egy okmányt, amely a tridenti misét – mert így is nevezhetjük –, egyenértékű szertartásnak nyilvánította volna a Novus Ordóval, több bíboros is közbelépett, mondván, hogy ő nem írhatja alá ezt a dokumentumot. És a pápa végül nem írta alá.

Bernard: Úgy látszik, van egy hálózat, amely tehetetlenségre kárhoztatja a Mayer bíboroshoz hasonló embereket, akik megpróbálják életben tartani a katolicizmus hagyományos formáit.

Martin atya: Így van. Létezik egy hálózat, amely akadályozza őket. És a tény, hogy nem tudnak ellene semmit sem tenni, azt mutatja, hogy ez a hálózat hatalommal bír. Hogy a hatalom minden irányító karja a kezében van. II. János Pál tudja, hogy ezen nem képes változtatni. Kiközösítette Lefebvre érseket ahelyett, hogy elment volna Écône-ba¹⁴ és maga szentelte volna fel azokat a püspököket, ahogyan eredetileg maga is szerette volna. De nem tehette meg! Valószínűleg nem térhetett volna vissza többé Rómába. Itt mutatkozik meg annak a szervezetnek a lényege, Bernard, és ez félelmetes. A magas funkciókba helyezett papok testületéről van szó, amelynek tagsága bíborosoktól monsignorékon át egyszerű papokig terjed, és akiknek egyetlen életcéljuk van. Ez a cél: biztosítani, hogy a péteri hatalom bármely érvényesítése elavulttá váljon és megszűnjön. Ezek az Egyház igazgatását arra a pontra juttatták, hogy a pápa már nem gyakorolja hatalmát, kivéve olyan ritka eseteket, amelyekben az hasznos számukra, mint Lefebvre kiközösítése is volt. Egyébként nem is gyakorolja.

Látja, két úton szabadulhatok meg magától. Tételezzük föl, maga ugyanannál a cégnél dolgozik, mint én, munkatársak vagyunk, de nem szívelhetem, és el akarom távolítani. Nos, megkísérelhetem megöletni magát. Megpróbálhatom megszüntetni a munkahelyét, hogy kirúgathassam. Vagy pedig úgy rendezem, hogy a munkája értelmetlenné váljék. Maga

---

¹⁴ Marcel Lefebvre érsek maga is részt vett a II. Vatikáni Zsinaton, és tiltakozott a zsinat határozatai ellen, amelyek számos elvi engedménnyel a Katolikus Egyháznak a hagyományokkal való szakítását és a modern kor szellemiségéhez való alkalmazkodását eredményezték. 1971-ben megalapította a hagyományokhoz ragaszkodó X. Pius Társaságot, majd 1974-ben ennek papképző főiskoláját Écône városkában (Svájc, Valais kanton). Ugyanitt 1988 júniusában a Szentszék jóváhagyása nélkül szentelt fel négy püspököt, ezért II. János Pál pápa kiközösítette őt az Egyházból. Lefebvre érsek 1991-ben halt meg, életének 86. esztendejében. A vele kapcsolatos eseményekről bőséges anyagot lehet találni a világhálón a legkülönbözőbb nyelveken.

iratokat rakosgat. Nincs semmi befolyása a vállalat irányelveire. Termékeink eladásához semmi köze. A cég anyagi gyarapodását sem befolyásolja. Csak ül az irodájában. Maga egy felesleges ember. Ki lett vonva a forgalomból. A munkája semmit nem ér. A jelenlegi szupererő célja, hogy a kulcsok birtoklásának péteri gyakorlata megszűnjön. Olyanná lesz az egész, mint a strucctoll-legyezők, amelyeket a pápa körül lengetnek, míg a nyilvánosság előtt átviszik őt a Sedia Gestatoriára. Mind csak a múlt reliktumai. „Ó, igen, valamikor így szoktuk volt csinálni, de már nem tesszük többé.”

Bernard: Más szóval az a céljuk, hogy a pápa valami olyasmi legyen, mint Anglia királynője, aki nem több egy szimbólumnál.

Marin atya: Igen, de a végső cél a péteri hatalom megsemmisítése. Le kell rombolni a Péter körüli Egyház egységét. Ez valójában a római Egyház elpusztítása. Ez a cél. Vizsgáljuk meg figyelmesen, hogy viselkedik a „Bernardin gépezet” – ahogy azt az Egyesült Államokban nevezzük. Bernardin chicagói bíboros¹⁵ irányítja az Egyesült Államok püspökeit, vagyis a USCC¹⁶ és az NCCB¹⁷ szervezeteket. Úgy fogjuk találni, hogy a püspökök ezt mondják: „Nos, mi, amerikaiak, ezt és ezt gondoljuk, és nem fogadhatjuk el Róma álláspontját.” A franciák ugyanezt teszik, mint ahogy ezt teszik a spanyolok és a németek is, és erre törekszik némely latin-amerikai is. Erőfeszítéseik arra irányulnak, hogy a pápa ne gyakorolhassa hatalmát, mert ha ezt egy bizonyos ideig nem teszi, magától elsorvad majd. Azt mondják: „Ezt ő nem teheti meg! Ezzel túllépte a hatáskörét.” A nemrég kiadott Kölni Nyilatkozat¹⁸ aláírói lényegében azt mondják: „Nincs jogod ezt tenni! Te Róma püspöke vagy. Igazgasd a saját püspökségedet. Nekünk hagyj békét. A mi németországi egyházunk vezetésével megbirkózunk magunk is.” Az Egyesült Államokban azt akarják, hogy saját amerikai egyházuk legyen. Ez a cél.

Bernard: Vessünk egy pillantást, mi történt Joachim Meisnernek, a kelet-németországi bíborosnak a kinevezése után. Az ezzel kapcsolatos tiltakozást¹⁹ követő püspöki kinevezés a Kasperé volt, ő a stuttgarti egyházmegye élére került.

Martin atya: Walter Kasper. Nos, Walter Kasper közismert teológus, több könyvet is írt. A könyveiből rendkívül világosan kiderül, hogy szerinte a három napkeleti bölcs nem jött el, hogy lássa Jézust. Nem hisz Jézus mennybemenetelében sem. Valójában számtalan hitbeli igazság van, amelyekben mindig hittünk, és amelyek a katolikusoknak az istenivel való meghitt kapcsolatához tartoznak, de amelyek többé nem érvényesek Walter Kasper számára. Miért kellett őt püspökké szentelni? Azt hiszem, ezt a kérdést Lehman püspök esetében is feltehetjük, aki írásaiban azon vélemény felé hajlik, hogy Szent József Jézus természetes apja volt. Hogyan lehetnek püspökké ilyen emberek? Úgy, hogy a szupererő ellenőrzése alatt tartja

¹⁵ Joseph Louis Bernardin bíboros, Chicago érseke, 1996-ban hunyt el.

¹⁶ USCC = United States Conference of Catholic Bishops (a Katolikus Püspökök Egyesült Államokbeli Konferenciája)

¹⁷ NCCB = National Conference of Catholic Bishops (a Katolikus Püspökök Nemzeti Konferenciája)

¹⁸ 1989-ben több mint száz német, osztrák, holland és svájci teológus tiltakozott az Egyház Róma-központúsága ellen. Hangadójuk Hans Küng és Edward Schillebeckx volt. Később francia, majd olasz teológusok is csatlakoztak az aláírókhoz.

¹⁹ Az addigi kölni bíboros 1987-es halála után a kölni érsekség káptalanja egy tízes jelölőlistát küldött Szentszék püspöki kongregációjának. Az egyezményeknek megfelelően ez három nevet küldött vissza, de köztük volt a Meisneré is, akit nem szerepelt az eredetileg összeállított névsorban. Ezt úgy lehetett értelmezni, hogy II. János Pál pápa felszólítja a kanonokokat, hogy az ő jelöltjét válasszák érsekké. Mind teológusok, mind politikusok Németország-szerte tiltakoztak a pápa eljárása ellen, melyet a Vatikánnal kötött konkordátum megszegésének nyilvánítottak. Meisnert a kölni káptalan végül mégis érsekké választotta. Később sokan bírálták őt nem eléggé szabadelvű nézetei miatt. Lásd: http://de.wikipedia.org/wiki/Joachim_Meisner

a dolgokat. Ha maga azt hiszi, hogy amennyiben a pápa elhatározza, hogy Bernard Janzent Strasbourg püspökévé teszi, nincs is más dolga, mint levelet írni neki, mondván: „Immár Strasbourg püspöke vagy, jöjj el hozzám, hogy felszenteljelek”, akkor tudnia kell, hogy ez egészen másként történik. Az említett rendelkezés keresztül kell menjen a vatikáni bürokrácián, amelyet a szupererő népesít be, minden tagjának megvannak a maga utasításai és a maga pápaellenes beállítottsága. Mindnek megvannak a maga szempontjai és készek arra, hogy megakadályozzanak dolgokat. Készek arra, hogy az eseményeket irányítsák, hogy elintéznivalókat a csomó alá rejtsenek, hogy visszautasítsanak egy kinevezést, vagy lehetetlenné tegyék bizonyos lépések megtételét. A pápa csak úgy egyszerűen nem írhat alá egy iratot. Arra öt vagy hat aláírásnak kell kerülnie.

Bernard: Gondolja, hogy az Egyházban a hierarchiától a hivatalnokok, a bizottságok és a kancellária irodái vették át a hatalom jelentős részét?

Martin atya: Helyi szinten igen. Manapság bármi történik az egyházmegyében, a püspök mindjárt felállít egy bizottságot. A bizottság meghozza neki a határozatokat. A washingtoni évi találkozójukon a püspökök benyújtják a hivatalnokok munkájának az eredményét, azon kis rejtett hatalmakét, akik eldugott irodákban dolgoznak, és akiknek a neve soha nem jelenik meg sehol. Ezek átadják a püspöknek a határozataikat. A legtöbb püspök tájékozatlan a teológiában, a szociológiában és a politikában. Ők csak aláírják az okiratokat, mert a többiek is ezt teszik. Senki nem akarja megtáncoltatni a csónakot. Vagyis egyházmegyei szinten ez így igaz. De Rómában a szupererő ellenőriz minden csatlakozási pontot. II. János Pál nem él elég sokáig ahhoz, hogy el tudja távolítani a szupererőt. Nincs hatalma ahhoz, hogy ezt megtegye. Túl erős az hozzá képest. Azt hiszem, hogy egy pápa az életével fizetne minden olyan igazán férfias kísérletéért, hogy a Vatikánban kizsigerelje a szupererőt.

Bernard: Gondolja, hogy I. János Pál pápa esetében éppen ez történt?

Martin atya: Ez ésszerű feltételezés, de én ebben a kérdésben inkább a történelemhez ragaszkodnék. Nem tudjuk, mi történt. És úgy érzem, hogy a Katolikus Egyházban ha egyszer a pápa halott, akkor ez van, és kész. Kellemes lenne tudni, mi történt. Bizsergeti a képzeletünket. Szörnyű megtudni az igazságot ezekről a dolgokról. De én azt mondom: „A pápa halott. Éljen a pápa!” Most van egy másik pápánk. És hogy mi történt I. János Pál pápával, az Isten szívébe van rejtve. Majd az örökkévalóságban megtudjuk. De az is lehet, hogy értesülünk róla még az időben. Eddig még senki sem állapította meg mi történt, és én sem próbálnám megállapítani. Félténem a térdkalácsaimat.

Bernard: Térjünk vissza ezekhez a bizottságokhoz, amelyek vallásos programokat dolgoznak ki, mint amilyen a Renew²⁰ is, valamint a dolgok új megközelítését, mint amilyen mondjuk a házasságok érvénytelenné nyilvánítása. Gondoltak ők egyáltalán a világi személyekre? Vagy csak illúziókat kergetnek? A laikusok soha nem kértek ezekből a dolgokból.

Martin atya: A római katolikus kifejezés értelmében ezek az emberek nem katolikusok többé. Ők egy másik valláshoz tartoznak. Magának, Bernard, és nekem be kell ismernünk azt aényt, és szembe kell néznünk vele, hogy létezik egy újkatolicizmusnak nevezett mozgalom, amelyből hiányzik az istenivel való katolikus intimitásra, meghitt kapcsolatra való minden hajlam. Teljesen elutasítja a római pápa fennhatóságát. A pápát nem tekinti az Egyház

---

²⁰ Lásd a 9. sz. jegyzetet

egyetemes püspökének. Az Egyházat a hívők gyülekezetének tekinti, akik most azzal vannak elfoglalva, hogy embertársaikkal együtt a felé az utópia felé masírozzanak, amelynek megvalósulását az új világrend ígéri. Ők immár az új világrendhez tartoznak. Osztják a modern embernek a személy szabadságáról szóló valamennyi nézetét, hogy átvegyék annak szexuális életstílusát. Osztják a modern ember nézetét arról, hogy az ember úgy cserélheti le a partnerét, mint egy elkopott inget. Osztják annak nézeteit a környezetről és az eutanáziáról. Mindezekkel egyetértenek! Azt mondják: „Modernizálódunk kell, és az új világrend részei kell legyünk, mivel egy új világot építünk.”

Bernard: Vagyis egy káprázatot kergetnek.

Martin atya: Természetesen azt teszik.

Bernard: Térjünk vissza az új világrendhez. Mi az, hogy új világrend?

Martin atya: Nos, az új világrend két dologtól függ, amelyek napjainkban mindenkinek felett valók, és amelyeket senki nem tud megkerülni. Az egyik: Olyan, hogy független nemzet, nem létezik ma már. Ezt Gorbacsov találta ki. Mindnyájan egymástól függünk. Milyen értelemben? Muszáj kereskednünk. Ha napjainkban nem kereskedel, halott vagy. Vagy életkörülményeid a Kalahári sivatag busmanjainak szintjére zuhannak. A másik: Minden nemzet fejlődni akar. Mi a fejlődés napjainkban? A fejlődés nem más, mint a kórházak, az utak, az óriásáruházak, a VCR-ek (videó felvevők) és az elektronikus kommunikáció. Az utazás szabadsága. Az a szabadság is, hogy felbonthatod a házasságodat, és újat köthetsz helyette. Vagy annak a szabadsága, hogy megválaszthatod a szexuális életformádat. És azt is jelenti, hogy aláveted magad a technológia követelményeinek és szabályainak. A fejlődéshez az is hozzátartozik, hogy a technológiát az emberek higiéniai, társadalmi, lelki, szexuális és orvosi szempontból való jobbá tételére használjuk. Ez a fejlődés eszméje manapság. Ennek a két hatóerőnek a befolyását a nemzetközi óriáscégek emberei siettetik. Ezek az erők tisztán természetiek. Materialisztikusak. Éppoly rosszak, mint a marxizmus, de sokkal ravaszabbak. Ezek az erők nem ölnek meg téged. Kellemes dolgokkal pólyálnak körbe, és elintézik, hogy torzszülött gyermeked ne legyen. Lehetővé teszik, hogy ne kelljen olyan társsal élned, akitől elhidegültél. Arról is gondoskodnak, hogy soha ne kelljen gondolkodnod, csak bámuld azt az ostoba képernyőt. A jóság fogalmát pedig számodra arra a közös nevezőre egyszerűsítik, mely szerint úgy kell viselkedned, hogy kellemes illatod legyen, egyél jól, és ne öld meg a szomszédodat. Végül a pénzedet és a zászlódat, a szexualitásodat és az enivalódat, az olvasmányodat és a szórakozásodat mind szervezeti emberek tömegei határozzák meg. Ez a fejlődés.

Bernard: És hogyan befolyásolta az új világrend a nevelési rendszert?

Martin atya: Teljesen átírtatta a nevelési rendszert. A nevelési rendszer az Egyesült Államokban, és biztos vagyok benne, hogy Kanadában is, jelenleg az emberek elméjének szekularizációját szolgálja. Találkozhatunk olyan fiatal emberekkel is, akik ma fejezték be az iskolát, és semmit nem tudnak arról, hogy mi történt a születésük előtt. Nem ismerik a történelmet, és nem is akarják ismerni. Elkápráztatja őket az a világ, amely a szemük előtt van. Elbűvöli őket az elektronikusan felszerelt, és pillanatnyi kielégülésekkel szolgáló világ. Káprázatosnak találják a fejlődés új megvalósításainak világát és az úrból és a földről származó rendkívüli hangokat és látványokat. Az oktatást modernizálták, és az olyan tárgyak, mint a költészet, dráma és irodalom eltűntek. Ezek a múlt emlékei; könyvekben vannak. Már nem olvasunk többé. Az olvasás nem az erősségünk. Csak hallgatunk és nézünk. És valaki

más dönti el, hogy mit hallgassunk, és mit nézzünk. A következmény az, hogy ami az oktatásban valamennyire jó, az a műszaki oktatás. Lehetsz jó mérnök és jó sebész, de a szellem és a lélek az kiszállt az egészből.

Bernard: Ez rettenetes dolog, ha belegondolunk.

Martin atya: Ez igen rettenetes, mert ez az új szemléletmód kihat az egészségre, kihat a társadalmi életre és a család életére is. Ha katolikus leszek, hogyan érhetem el, hogy a gyermekeim a katolikus meghittséget megélik? Honnan tudnék én arra szert tenni? Már nem vagyunk katolikus intézményekkel körülvéve, amelyek fenntartják, beszélnek róla, fejlesztik és tükrözik a katolikus intimitást. Most minden egyházmegyében, minden plébánián olyan katolikus intézményeink vannak, amelyek az új világrend iránti új vágyat tükrözik, amely az egész ember fejlesztésére irányul. A hangsúly arra tevődik, hogy legyek sikeres, legyek szép, legyek boldog, legyek tiszta, legyek higiénikus és így tovább.

Bernard: Nos, nekem úgy tűnik, hogy mind az Egyesült Államokban, mind pedig Kanadában az egyházi iskolák éppen ennek az új világrendnek a meghosszabbításai.

Martin atya: Mind érintve vannak. A szó hagyományos értelmében vett katolikus iskolák manapság már nincsenek is. Kivételként, szinte véletlenül találhatunk néhányat. De igen kevés van belőlük. Sokan ezért térnek át az otthoni oktatásra²¹, és ezért ragaszkodnak olyan alternatívákhoz, mint a voucher-rendszer²², amelyben gyermekeiket bárhol elhelyezhetik, anélkül, hogy fizetniük kellene külön az állami iskoláért is. A baj az, hogy a szülők többé nem találnak katolikus intézményeket. A meglévőkhöz mindbe beszivárgott már az „Új Rend”. Ez történhet a püspökön, a plébániai papon vagy az ott szolgáló apácákon keresztül, a lényeg az, hogy nincs többé katolikus intimitás. A katolikus elvonultság nincs többé. A szándék az, hogy hagyjunk fel minden elkülönüléssel. „Ne légy ilyen fanatikus. Légy egy közülünk. Légy modern.”

Bernard: Vagyis megkísérlik beolvasztani az Egyházat az új világrendbe.

Martin atya: Így van! Pontosan így! És az a probléma, hogy ez nem sikerülhet. Elmehet egy bizonyos mértékig. Romboló kihatása lehet. A katolikus struktúrákból sokat lerombolt. Ezért csak óriási illúzió az, hogy léteznek katolikus szervezetek, mert már nincsenek. Mégsem sikerülhet, mert materialista, és a maga módján éppoly rossz, mint a marxizmus. A Szent Szűz azt mondta, hogy ez katasztrófákhoz fog vezetni, egész nemzetek fognak eltűnni miatta. Földrészek nagy vidékei lesznek semmivé. Amíg ő el nem jön! Amíg Isten kegyelme és Mária közbenjárása, valamint az ő Fia bocsánata révén meg nem menekül, ami megmarad.

Bernard: Nem úgy tűnik, mintha a katolikus családok katolikus meghittséget találnának az egyházközségekben, mert ha mondjuk az Oltáriszentséget mennél meglátogatni, a legkülönbözőbb akadályokba ütközöl. A templom ajtaja feltehetően be lesz zárva, de ha nyitva van, akkor esetleg az Oltáriszentség van valahol oldalt eldugva.

---

²¹ Az Egyesült Államokban egyre nagyobb tért hódító mozgalom, amelyben a szülők saját maguk, otthon oktatják gyermekeiket. 2003-ban már 1,1 millió diák tanult otthon. Nagyszámú tan- és segédkönyv, folyóirat, áll a szülők rendelkezésére. Az okok közül a legfontosabb az állami iskolákban tapasztalható alacsony szintű képzés, a vallás elleni diszkrimináció, az alacsony követelmény és az erkölcs hiánya. Az utóbbi években Magyarországon is megindult ez a mozgalom.

²² Ez egy utalvány jellegű rendszer, melynek révén a szülő gyermekének állami iskolai támogatását bármely általa kiválasztott más iskolába, akár magániskolába is átviheti.

Martin atya: Vagy az Oltáriszentség esetleg egyáltalán nincs is ott. Kinn van a sekrestyében vagy valahol másutt. Ahogy az ember körbetekint a templomban, többé nemigen talál ott lelki ösztönzést. A szobrok eltűnőben vannak. És ki végzi el manapság a keresztutat? Különös ötlet végigmenni 14 kép előtt, mindegyik előtt letérdelni és imádkozni. Már nemigen végzi senki. Vannak ájtatosságok, amelyek a mi Urunk szenvedésével, a kezén, a lábán, az oldalán levő sebekkel való meghitt kapcsolatunkat fejezi ki. Ugyan! Senki nem gondol erre többé. „Ez nem kellemes. Nem emberi. Nem humanisztikus. Ez nem szép.”

Bernard: Érdekes, hogy maga ezt megemlíti. Ha bemegyünk egy modern templomba, és ott egyáltalán találunk keresztet, akkor az a feltámadás utáni kereszt. Egyáltalán semmiféle szenvedést nem akarnak megjeleníteni.

Martin atya: A szenvedésnek vége. „Hiszen az barbár. Primitív. És zavaró! Miért hagyjam magam megzavarni másnak a szenvedésétől? Miért kellene nekem néznom, hogy a keresztén vér folyik egy viaszos kézből, vagy meggyötört pillantású szemeket látnom, vagy pedig egy fejet, amelyet töviskorona sebzett meg? Ez kényelmetlen érzést okoz nekem.” Ez a modern szemlélet. A gyónatószerkkel ugyanez a helyzet. Ma ha találunk is olyan templomot, amelyben van gyónás – ez néha elég nehéz lehet –, sok helyen az nem más, mint csevegés a pappal. Néha kísétál veled a kertbe, és elbeszélget veled. Barátságos csevegés két ember között. Eredetileg azért mentél a paphoz, hogy feloldozást kapj a bűneid alól. Manapság már úgy érezzük, hogy a pap nem is ad semmiféle feloldozást. Te sajnálsz, hogy bűnt követtél el, ő pedig megáld téged.

Bernard: Úgy tűnik, hogy a gyónás pszichológiai jelleget kapott.

Martin atya: Igen, a gyónás lélektani dologgá lett. Terápiává. Ezért szűnt meg a gyónás. Gyónás? Ki megy gyónni napjainkban? A gyónásnak vége. A gyónás azért halott, mert a bűn is meghalt. „Én valójában nem is vagyok bűnös, aztán olyasmi, hogy ördög, nincs is. Vannak hajlamaim, amelyeket ki tudok javítani, ha elmegyek egy pszichiáterhez vagy egy terapeutához. Meg kell találnom önmagam kifejezési módját. Ez meglehetősen törvényszerű, csak arra kell vigyáznom, hogy ne sértsek meg másokat. Ez egy áldozat nélküli bűntény. Ki törődik azzal, hogy mit csinálok Mary Jones-szal az utca alsó végén, vagy hogy ő mit csinál John Bull-lal az utca felső végén? Ez nem sért senkit, és Isten mindnyájunkat szeret, mivel valamennyien a gyermekei vagyunk. Ezért a lelket beszennyező bűn eszméje egy primitív gondolat.” Ez a bűn modern szemlélete.

Bernard: Nemrég egy modern liturgistával beszéltem, aki lényegében azt mondta, hogy mi most felnövünk, és egy új világot hozunk létre. Ez volt az ő irányvonala, és biztos vagyok abban, hogy ez a modern Egyház irányvonala is.

Martin atya: Ó, igen, ez! Ez a modern Egyház irányvonala. Valamint a modern egyházi embereké. Ők úgy találják, hogy nem kell többé szentbeszédet tartani. Mikor hallott maga tavaly egy olyan prédikációt, amely a pápai tévedhetetlenségről szólt? Vagy Krisztus szavairól: „Te Péter vagy, és én erre a kősziklára építem anyaszentegyházamat”? Ezt meg sem említették! Ha egy pap erről a tárgyról szól, a kollégái megkérdeznék: „Mi történt veled?” Ez nem témája a modern katolicizmusnak. Vagy ki prédikál a Szent Szűz tisztaságáról?

Bernard: Úgy látom, hogy azokat a papokat, akik ilyenfajta tárgyakról beszélnek, kihelyezik a vadonba.

Martin atya: Vagy pedig eltűnnek. Némely egyházmegyében azt mondják nekik, hogy távozzanak. „Hétfőn tűnj el, mert különben hívjuk a rendőrséget.” Ez számos kanadai egyházmegyében megtörtént már. Ezek a papok egy utazótáskával mennek el. Nem kapnak semmiféle támogatást. Ez a valóság. De térjünk vissza az alapkérdésre. Ilyesmi csak akkor történhet, ha a hitet visszavonták. Ahogy Krisztus a kereszten mondta, ezek a papok nem tudják, hogy mit tesznek. Nem mondják tudatosan megfontolva: „Nos, ez a hit ellen van, ezért ezt fogom tenni!” De mégis arrafelé mennek, mert nincs többé hitük. Egyszerűen nem hisznek már. Ez néhány nagy kérdést vet fel. Jézus a világegyetem királya, az Egyház feje, és az az ember, akitől a pápa hatalmát származtatja. Vajon mi az Ő terve? Mi történik valójában? Miért van ez a gonosz kártékonyság a legmagasabb helyeken is? Mi történt, hogy a helyzet így alakult? Ezek a kérdések kínozzák az embereket. Aztán hogyan kezeljem ezt a helyzetet? Életem minden hetében beszélek szülőikkel, akik azt kérdezik: „Nem találunk sehol egy jó szentmisét. Mit tehetünk ezzel kapcsolatban?” Vagy azt mondják: „Nincs egy rendes iskola, ahova a gyermekeinket adhatnánk. A mai iskolában nevelkedve, már nem hisznek a keresztségben.”

Bernard: Ezekkel a romboló tendenciákkal számolva, vajon milyennek remélhetjük a jövőt? Mi folyik itt valójában?

Martin atya: Nos, elmondom magának, Bernard, hogyan közelíthetjük meg ezt a kérdést. Nem tudnám megmondani, hány ember kérdezte meg tőlem az utóbbi tíz évben: „Hol van Isten? Hol van Krisztus? Nem azt feltételezhetnénk, hogy örködik az Egyház fölött?” Mások azt mondják: „Isten biztosan készül most tenni valamit.” Ezt olyankor mondják, amikor valamelyik püspök vagy pap valami megmagyarázhatatlant cselekedett. Ha egy pederasztá papot letartóztatott a rendőrség, vagy a püspökük valami olyan nyilatkozatot tett, amely szöges ellentétben áll mindazzal, amit ők az iskolában tanultak. Azt kérdezik: „Vajon miért nem lép közbe Isten? Minden biztonnal megjelenik majd az égen.” Vagy azt kérdik: „Miért nem csinál valaki valamit? A pápa biztosan készül tenni valamit.”

Hogy némileg világosabban lássuk a helyzetet, nézzük meg, mi történt Jézus kínszenvedései, a passió idején. Urunkat ellenségei késő éjszaka fogták el, és másnap délután 6 óráig tartották fogva, amikor hirtelen összeroskadt, és egy hangos kiáltással meghalt. Biztos vagyok benne, hogy ez idő alatt a Szűzanya vagy János evangélista nem mondtak ilyet, de abban is biztosak lehetünk, hogy a Jeruzsálembé gyűlt apostolok és tanítványok a helyüket nem találva járkáltak, és ezt mondogatták: „Ő tudja majd, amit kell. Isten be fog avatkozni. Az angyalok egy hadseregét küldi majd el, akik megszabadítják Őt. Valamit csak fog tenni!” De maga tudja, Bernard, hogy Ő nem tett semmit. Feltartóztathatatlanul végigment mindeneken egészen a sírba tételig. Krisztusnak meg kellett halnia, mielőtt feltámadt a sírból. Éppúgy, mint ahogy mivelünk is történik. Isten nem készül tenni semmit. Isten nem avatkozik be. Nem fog történni hirtelen változás, amelynek következtében minden újból rendben lesz, és olyan katolikus lesz, mint volt azelőtt. Bernard, soha többé nem lesz olyan, mint volt! Az Egyház soha többé nem áll vissza olyanná, mint amilyen volt! Az meghalt és elmúlt. Mi a sírba megyünk, mielőtt feltámadunk.

Tudja, itt van a probléma. Gondolatban menjünk vissza ahhoz a nagypénteki naphoz. Jött a hír a Szent Szűzhöz, a vele levő asszonyokhoz és Szent Jánoshoz, hogy Jézust halálra ítélték, és már elindultak vele a Kálvária felé. Mindenki ismerte a Kálvária hegyet, ahogy itt az Egyesült Államokban ismerjük Arlingtont²³. Valószínűleg Kanadában is van a halálnak egy jól ismert helye. Jézust már csaknem két napja nem látták. Utoljára Betániában találkoztak

---

²³ Arlington (Virginia állam) Washington tözsomszédságában fekszik. Az Arlingtoni Nemzeti Temető az amerikai polgárháború idején létesült, és az Egyesült Államok katonai halottainak ad azóta is nyughelyet.

vele Lázár, Mária és Márta társaságában. Ezért kirohantak az utcára, és találtak egy helyet a via Dolorosán, ahonnan láthatták az eseményeket. Látták a közeledő menetet: a római katonákat, a népet, a papokat, és azt az emberi alakot a keresztgerenda alatt. Mert az csak a keresztfa vízszintes részét²⁴ vitte. A függőleges részt mindig a Kálvárián helyezték el, hogy a keresztgerendát egy vájat révén befogadja. Miasszonyunk ennek az emberi alaknak a testét valamikor a méhében hordta. Világra jöttének első pillanatától kezdve látta Őt. Testének minden vonalát, arcának minden vonását ismerte. Amíg Ő meg nem kezdte nyilvános működését, annyi éven át együtt élt Vele. Mindent tudott Róla. Mégis, amikor látta az ő halódó Jézusát befordulni a sarkon, egy szörnyű köntösbe öltöztetve, melyet gúnyból adtak rá, nehezen ismerte fel Őt. A halál sápadtsága öntötte el. Verejtékezett. Az arca felhasadt, az orrát eltörték, az egyik szeme feketén bedagadt, amint azt a torinói lepelről tudjuk, és igen sok vért vesztett. Ha valaki látott embereket ilyen körülmények között meghalni, tudja, hogy felismerhetetlenek. Én láttam egy ilyen embert egyszer. Maga nem ismeri ezt. Máriának időbe került, míg észrevette, hogy ez az ő Jézusa. Egy pillanatig azt kérdezte magában: „Ő-e az vajon? Igen, Ő kell legyen.” Valamely jellegzetességéből, gesztusából, szemének egy pillantásából, valamiből, amint ott elment előtte, tudta, hogy Ő az. Hasonlóképpen, mint most az Egyházzal. Ma nem ismerünk rá a Katolikus Egyházra. Annyira szétépték darabokra, annyira megkínózták, kivéreztték, összeverték.

Kell annyi hitünk legyen, mint Máriának, amikor azt mondta: „Igen, ez az én Jézusom.” És felment a Kálváriára, hogy lássa Őt meghalni. Az még előttünk van, hogy lássuk ezt a dolgot egészen meghalni. Sírba tenni! Látni fogjuk mindennek a kigúnyolását. Ez az, ami reánk vár. És ezt Jézus szemmel láthatóan akarja és megengedi. Temetkezés vár ránk, a katolikus eszmények fokozatos elhantolása mindenütt, mind a nyilvános, mind pedig a magánéletben.

Bernard: Lehetséges-e, hogy közülünk azok, akik még gyakorolják a katolikus hitet, egyszerűen csak a keresztjeiket fogják hordozni?

Martin atya: Így igaz. Amíg csak meg nem halunk. És ez minden, ami elváratik tőlünk. Mit gondol, a Szent Szűz hogyan viselte el ezeket az éveket? Az volt az övé, ami a mienk is volt: Jézus maga. Szentségileg volt Ő a miénk. Máriának ott voltak a misztériumok: az Angyali üdvözlés, a látogatása Erzsébetnél, Jézus bemutatása, majd megtalálása a templomban, és a többi misztérium, amelyeket nem említettünk meg. Aztán ott volt Jézus nyilvánosság előtt tett csodáinak a misztériuma. Ez volt minden, amivel bírt. Végül Jézus meghalt a keresztfán. Bizonyos vagyok benne, hogy feltámadása után Anyját látogatta meg legelőször. Ez egy olyan jelenet, amelyről nem tudok beszélni, annyira megindító. De eddig a pillanatig a Szent Szűznek a hitén kívül semmi bizonyossága nem volt. Mégsem inogott meg soha. A mi esetünk hasonló. Az Egyház jelenlegi sebzett állapotában lehet, hogy vele együtt meghalunk, és csak egy másik nemzedék jön majd rá, mi volt Krisztus terve a világgal. De nekünk csak egyetlen teendők van, és ez az, hogy kitartsunk a hitben, a rózsafüzér imádkozásában, kitartsunk az Oltáriszentség és a szentmise mellett. Semmi mással nem kell törődnünk. Mi nem bírunk annyi kegyelemmel, hogy igazán változtatni tudjunk a dolgokon. Jézus nem emelt bennünket olyan helyzetbe, hogy ezt megtehessek. Minden teendők abban áll, hogy éljük a hitünket, a hitünkben haljunk meg, és kerüljük el a megalkuvásokat. Ennyi minden, amit tehetünk, mert a helyzet mozgatóerői kozmikus méretűek. Nem elérhetőek számunkra. Minden azt bizonyítja, hogy Lucifer már a végét járja. A végső eszközökhöz is hozzányúl, mert tudja, hogy az ő idejének közeleg a vége. A pápa²⁵ úgy hiszi, hogy ezek az idők véget érnek. Akkor a sátán kiutasítatik, elveszti azt a királyságot, amelyet kiharított magának a Katolikus Egyházban és az emberi világban. Teljes változás következik be. Hogy

²⁴ Ennek latinul patibulum a neve.

²⁵ II. János Pál

hányan fogják ezt meglátni közülünk? Nem tudom. Hogy szeretném-e látni? Én ezzel nem törődöm. Amit nekem tennem kell, azt mindennap megteszem. Viselem a keresztemet, és követem Őt. Egyedül ennyi a fontos. Nem összpontosíthatok erre az óriási harcra, mert meghaladja az erőmet. Ennek kozmikusak a méretei. Geopolitikai jellege is van. Óriási szupererők vannak belekeveredve. Az egész világ valamennyi népére kiterjed. És a Miasszonyunk eljövételét igényli.

Néhány szót a Szűzanyával kapcsolatban. Volt egy jelenet a lourdes-i jelenések első napjaiban, amikor köztudottá vált, hogy Bernadette beszélt a Szűzzel. A helybeli parasztok – maga Bernadette is közéjük tartozott – mind mögéje gyűltek, míg ő a Szűzzel beszélt, aki a barlangban állt. Magát a jelenést nem látták, és csak azt hallották, amit Bernadette mondott. Az egyik napon a falusiak mind ott voltak, amint ő Miasszonyunkkal beszélt. A Szűzanya szemmel láthatóan mosolygott. Hirtelen a többi barlang egyikében egy vadállat kezdett morogni. Igen különös morgás volt, egy morajló, fenyegető morgás, mintha a vadállat kijönni készülne a barlangból, hogy darabokra szaggassa őket. Az emberek hallották ezt a morgást. Bernadette később elmondta, hogy ekkor Miasszonyunk nem szólt egy szót sem. Annyit tett csupán, hogy elfordította a fejét, a másik barlang felé nézett, és a morgás hirtelen elhallgatott. Ez aztán hatalom! Ő hirtelen véget tud vetni a jelenlegi bajainknak az akaratával, azon hatalom révén, amellyel Isten felruházta. Végül meg fogja ezt tenni. Hogy mikor, azt nem tudhatjuk. Mondta, hogy megteszi, de addig az intézményes Egyházban a szennynek, a korrupciónak és a hanyatlásnak ez az áradata továbbra is változatlanul folyik. Mi nem tudjuk megállítani ennek a drámának a rohanását. Márpedig ez egy dráma. Ez a sátán végső agóniája a Jézussal való harcában. A kapott szabadsággal nagy károkat okozott, lelkek millióit szerezte meg: bíborosokét, püspökökét, papokét és világi embereket. Ezek, mint a levelek úgy hullanak a pokolba, ahogy ezt a Szent Szűz Luciának elmondta. Ő végül véget vet ennek az egésznek – mondta –, mert a mi Urunk megadta ezt a hatalmat az ő Szeplőtelen Szívének.

Bernard: A fatimai üzenet része, hogy véget fog vetni ennek az egésznek.

Martin atya: Ez az egész fatimai jelenésnek az üzenete, de nem tudjuk, mikor és hogyan fog megtörténni, és nem is kell foglalkoznunk vele. Ez nem a mi feladatunk. Ez számunkra túlságosan is nagy. Ezért szánalomra méltó Róma emberének, II. János Pálnak a helyzete, akit fogva tart a Vatikánt megbénító szupererő gépezete. Ő napjainkra már megviselt, és lassan jár. Neki a püspökei totális lázadásával és egész nemzetek hitehagyásával kell szembesülnie. II. János Pál tudja, hogy ő csak egy mozgatható bábu, akit Isten bármelyik pillanatban kettétörhet, mihelyt elvégezte azt a munkát, amelyet rábízott. Egy asztalhoz kellett ülnie Mihail Szergejevics Gorbacsovval, tudván, hogy Gorbacsov maga is az isteni gondviselés hálójának a foglya. Tudja, hogy Gorbacsov visszatér talán a hithez, amellyel tízéves fiúként bírt, amikor szláv himnuszokat énekelt az anyukája mellett egyházközségük templomában a szentáldozás előtt. Meglehet, nem tér majd vissza. Talán a pokolba jut a többiekkel, mindazokkal, akik szembeszálltak Istennel. II. János Pál terhet, egy igen nehéz terhet hordoz, és le kellett ülnie egy pogánnyal szemben, akinek megvannak a maga kis ravasz leninista titkos tervei, és mosolyog, mint egy cselszövő, ahogy Shakespeare mondaná. II. János Pálnak imádkoznia kell érte, és kezet fognia vele is, a felségével is, miközben szavaiból és Jézus cselekedeteiből megpróbál néhány csepp kegyelmet átadni neki. Tudnia kell magáról, hogy ő a Máriára várakozás terhét hordozza. Kár ezért az emberért. Imára, vigasztalásra és támogatásra van szüksége. De mindenekelőtt imára.

Bernard: Azt hiszem, hogy mindnyájunknak imádkoznunk kell, mivel – s ebben biztos vagyok – valamennyien terhet hordunk, különösképpen a családok.

Martin atya: Igen, a családokra teher nehezedik. Fiatal koromban, ha volt valami problémánk, elmentünk a plébánoshoz. Aki ismerte a püspököt, az azt is felkereshette az őt nyugtalanító kérdéssel. Manapság a helybeli pap és a püspök az utolsó, akihez ilyenkor elmegy valaki. Először is ezeknek az az alapállása, hogy megbízatásuk az üzem működésben tartására szól. Ez egy reggel kilenctől délután ötig tartó munka. Egyáltalán nem leszünk rokonszenvesek számukra, ha a katolikusoknak a Szentháromsággal vagy a Szűzanyával való meghitt kapcsolatáról akarunk velük beszélni. Enyhe mosollyal tekintenek majd ránk, és elnézőek lesznek, ha nem lépünk fel támadóan. De aztán olyan könyveket adnak nekünk, amelyeket új nyelven írtak új témákról, és arra kérnek, hogy jöjjünk el egy vallásos összejövételre, és vegyünk részt a másokkal való együttlét örömeiben. Különös esetekben nagyon lelkesen beszélhetnek bizonyos helyekről, például Medjugorjéről, a jugoszláviai helységről.

Bernard: Szóljunk néhány szót erről a jelenésről. Mit gondol róla, valóságos-e?

Martin atya: Én személyesen arra a következtetésre jutottam, hogy Medjugorje²⁶ a sátán megtévesztő akciója.

Bernard: És milyen alapon mondja ezt?

Martin atya: Három fő indokom van erre. Mindenekelőtt vizsgáljuk meg a hiteles jelenéseket. Egyébként én jobban szeretem a megjelenés szót. A Szent Szűz mexikói megjelenéseinek Guadelupében, továbbá La Salette-ben, Lourdes-ban vagy Fatimában van egy közös jegyük. A résztvevők vagy a látókok, ahogy őket gyakran nevezik, mindig engedelmeskedtek az Egyháznak, és néha évekig elhallgatásban és üldöztetésben vagy éppenséggel bebörtönzésben volt részük. Okvetlenül zaklatást, kihallgatásokat kellett elviselniük, és várniuk kellett az Egyház jóváhagyására, amely végül is megérkezett. Medjugorje ettől teljesen különbözik.²⁷ Ez teljes mértékben egy lázadás. „Nem, nem, mi naponta beszélünk Szűz Máriával. Ő ezt és ezt mondta. Azt mondta, hogy mondjuk ezt. Mi ezt fogjuk mondani!” A medjugorjei emberek félretolták a helyi püspököt. Milliók mentek zarándokokként Medjugorjéba. Naponta gyónnak, rózsafüzért imádkoznak, zarándokolnak, körmenetet tartanak ott. A turistákkal óriási pénzüsszegek áramlanak Jugoszláviába. A marxista hatóságok nagyon lelkesek lettek Medjugorjével kapcsolatban, mert megnövelte a turizmust. A haszon kérdésétől eltekintve, az egyik jel az, hogy nem engedelmeskedtek az egyházi hatóságoknak. Ez az első jele annak, hogy Medjugorje nem nekem való.

A második az, amit Miasszonyunktól idéznek az ő szavaiként. Állítólag azt mondta, hogy más hitek éppoly helyesek, mint a miénk. Jugoszláviában sok muzulmán él. Mária állítólag azt mondta, hogy az ő hitük jó nekik.²⁸ Ez szerintünk nem helyes. Én nem tudom elképzelni,

---

²⁶ A helység nevének horvát írásmódja Međugorje, magyar olvasata Megyugorje. A fordítás szövegében a lényegében nemzetközivé vált Medjugorje forma szerepel.

²⁷ Leírások szerint a medjugorjei jelenések tanúit (a „látnokokat”) a rendőrség 1981 június 30-tól (a jelenések kezdetétől számított néhány nap elteltével) azon év végéig zaklatta. Lásd például: A mennyország hangja – Mária medjugorjei üzenetei. Nyolc Boldogság Katolikus közösség, Homokkomárom, 1997. 49. oldal

²⁸ Martin atya valószínűleg erre a szövegre utal: „... ti a földön megosztottak vagytok. A muzulmánok és az ortodoxok ugyanúgy, mint a katolikusok, egyenlők Fiam előtt és előttem; mindnyájan gyermekeim vagytok. Az igaz, hogy nem minden vallás egyenlő, de minden ember egyenlő Isten előtt, ahogy Szent Pál mondja. Nem elengedő a katolikus egyházhoz tartozni ahhoz, hogy valaki üdvözüljön, tisztelni kell Isten parancsolatait, és követni kell a lelkiismeretet. Attól, hogy valaki nem katolikus, még nem kevésbé Isten képmására alkotott ember, és arra hivatott, hogy egy nap az Atya házába térjen. Az üdvösséget mindenkinek kivétel nélkül felkínálja Isten. Csak azok vannak örök kárhozatra ítélve, akik Istent szándékosan elutasítják. Aki keveset kapott, attól keveset kérnek majd. Aki sokat kapott (a katolikusok), attól sokat fognak kérni. Egyedül Isten az,

hogy a Szent Szűz ezt mondta volna. Aztán különös incidensek történtek. Az egyik dokumentált zavarba ejtő esemény során egy hírügynökség francia munkatársa, tipikus francia pimaszsággal, az ujjával az egyik gyermek szeme felé bökött, aki állítólag a Szűzanyával beszélgetett. A gyermek hátrahőkölt. Ha a jelenés hiteles volt, és a gyermek az elragadtatás állapotában volt, hogyan történhetett meg ez? Később megmagyarázták: a gyermek azt hitte, hogy a kis Jézus le fog esni Mária karjáról, és így reagált. Ez ebből a szempontból nyilvánvaló színlelés volt.

Aztán ott van Vlašić atyának a magatartása és más Medjugorjével kapcsolatos embereké, akik nem viselik magukon a menny bélyegét. Inkább az alkímia vonásait. A középkori alkimista szokta volt ígérni, hogy az ördög hatalmával az ólmot arannyá alakítja. Különös dolog, hogy most a rózsafüzér közönséges fémből készült szemei arannyá változnak. Ilyen esetet ismerünk egy Wisconsin állambeli helységből, Necedahból is.

Bernard: Bayside-ből is.

Martin atya: Igen, Bayside-ből is. Ez középkori alkímia, az ördög egy régi trükkje. Van még egy tényező, amelynek említése az embereket nevetésre készítheti. Az írek azt tartják, hogy a sátán képes a fény legszebb angyalának képében megjelenni, és minden részét leplezni tudja, kivéve a lábát. A patáit nem tudja elrejteni! Medjugorjében soha senki nem írta le a Miasszonyunk lábát. Mindent részletesen leírtak rajta, kivéve a lábait. Garabadalban Conchita elmondta, milyen a lába. Medjugorjében említés sem történik róla. És én eléggé ír vagyok ahhoz, hogy azt mondjam: „A paták, az ördög nem tudja elrejteni a patáit (nevetés).” Mindig patákkal jelenik meg. Az írek az ördögöt kecske képében, egy tisztátalan kecskeként képzelik el. De ez csak egy jel, nem a döntő tényező abban, hogy miként ítélem meg Medjugorjét. Ha holnap a pápa, annak ellenére, hogy szabálytalanságok történtek, azt mondaná, hogy Medjugorjében minden rendben van, alávétném magam az ítéletének. De amíg Péter meg nem szólal, mint tette La Salette, Lourdes és Fatima esetében, addig katolikusként nem érthetek egyet vele. Mind ez ideig nem nyilatkozott Medjugorjéről. A személyes benyomásom szerint az megtévesztés csupán.

Bernard: Az utóbbi tíz-húsz évben a jelenések, illetve az úgynevezett jelenések elszaporodásának lehettünk a tanúi.

Martin atya: Máig legalább 260-ról beszélhetünk.

Bernard: Ez hihetetlen! A jelenések legismertebb helyei közé tartozik Necedah, Bayside²⁹, valamint Pebble³⁰ Ausztráliában.

Martin atya: Japánban, Afrikában, mindenfelé! Ezeknek az állítólagos jelenéseknek az egyik közös jegye az, hogy Fatima utánzatának tűnnek. Az én elméletem vagy érzésem az, hogy ezeknek az a céljuk, hogy csökkentsék a fatimai jelenés iránti érdeklődést, amely ennek a századnak a központi magán-kinyilatkoztatása. Ugyanazokat a dolgokat mondják, és ugyanazokat ígérik. Gyengíteni igyekeznek Fatima szörnyű üzenetét. A fatimai történések iránti érdeklődés mégis változatlan. Egyedül Írországból a Szent Szűz számtalan szobra

---

aki végtelen igazságosságában meghatározza a felelősség mértékét, és kimondja az ítéletet.” In: A Mennysors hangja i. m. 99. o.

²⁹ Mindkét helység az Egyesült Államokban van. Az itteni jelenések valóságát a Katolikus Egyház nem ismerte el.

³⁰ Pebble nem helységnév. Egy férfi, aki a dél-ausztráliai Nowra helységben látomásokról számolt be, nevezte el magát Little Pebble-nek (kis kavicsnak). Az Egyház az ő elbeszéléseit is hiteltelenségnek nyilvánította.

kezdett könnyezni. Erről írtak egy könyvet is, ott van a könyvespolcomon. Én mindenféle megtévesztésre gyanakszom, mert a sátán igen eszes. Ezen a téren igen nagy zűrzavart sikerült létrehozni. Vagyis ott van Medjugorje³¹, ott van Pebble, és ott van Bayside. Ez mind képtelenség, zűrzavar és káprázat. Fatimán kívül Miasszonyunk összes többi jelenése közül egyedül az ukrainai ragadta meg a lelkeket. Ez különleges valami, de a Szentszék még nem volt képes eljutni Ukrajnáig, hogy megvizsgálja a tényeket. A püspökök rejtőzködnek, így nincs mód arra, hogy kiderítsék, a dolog igaz-e vagy hamis. De általában a megjelenések profitképzése tipikusan sátáni vonás. Amikor a D-napon³² előzőnlöttük Franciaországot, több ezer gumiból készült kis ejtőernyőt dobtunk le, és a németek sok időt és löszert pazaroltak arra, hogy felszámolják őket.

Bernard: Ez diverzió!

Martin atya: Így van. Ez diverzió a fatimai jelenés ellen, amelynek nagyon szörnyű és nagyon pontos katolikus üzenete van. Tele van a pápaság iránti odaadással, a Jézus szenvedése iránti mély tisztelettel, a katolikus erények iránti rajongással, és tele van katolikus meghittséggel. Medjugorjében egyáltalán nincs meghittség. Az egy teljesen másféle dolog. Mindemellett van még egy jegye: karizmatikus vagy pünkösdi összetevő van benne. Medjugorje rajongói gyakran tekintélyekké válnak. A Szentlélek szól hozzájuk! Pontosan tudnak mindenről mindent! Én ebben nem találok alázatosságot. A Lourdes-ba látogatókat vagy Fatima híveit általában megérinti a Szent Szűz szelídsege és alázatossága. Ebből semmi nincs Medjugorjében. „Ezt el kell hinned!” Az ilyesmi zavarja az én lelkeket.

Bernard: Lehetséges, hogy a jelenések elszaporodása kísérlet annak az úrnak a betöltésére, amely sok katolikus életében ott van. Áhítatot immár hiába keresnek a plébániájukon, de valamire szükségük van, és ezek a jelenések betöltik az űrt.

Martin atya: Természetesen, de én azt hiszem, hogy a sátán tölti be. Én nem hiszem, hogy ez a Miasszonyunk. Szerintem a sátán azt mondja: „Ó, valami különlegeset szeretnél? Valami olyat, ami megadja az istenivel való meghittség érzését? Miasszonyunk éppen ott jelenik meg egy oszlopon.” Vagy magunk hozzuk létre magunknak a jelenéseket. Azt hiszem, ezek a jelenések valóban válaszok egy hiányérzetre, de arra nem katolikus választ adnak.

Bernard: Ugyanez érvényes talán a karizmatikus mozgalomra is?

Martin atya: Nos, én kezdettől fogva nem lelkesedtem a karizmatikus mozgalomért. Ismerek karizmatikusakat, akik csodálatos katolikusok, de van valami a karizmatikus mozgalom szellemében, amit nem szeretek. Hirtelenül közvetlen kapcsolatba kerültek a Szentlélekkel. Jártam karizmatikus összejöveteleken, ahol „nyelveken beszélnek”, és tudom az Írásból, hogy ezek valójában nem nyelveken beszélnek. A Szentírásban nyelveken beszélni olyan nyelven szólást jelent, amely valaki számára érthető, nem pedig halandzsa. Egyszer Suenens bíboros mellett álltam, amikor ő az egyik ilyen karizmatikus összejövetel közepén azt mondta: „At gallom huc.” Ezt valaki úgy fordította le, hogy „Jézus valamennyiünket szeret”. Ez a jelentés rendkívül banális volt, hiszen ezt már mindnyájan ismertük. Ez nem a

---

³¹ Medjugorjével kapcsolatban az Egyház még nem foglalt állást. Az oda irányuló hivatalos zarándoklatokat tiltja, a magánzarándoklatot nem, és ez utóbbinál fontosnak tartja, hogy a hívőket lelkipásztor kísérje. Vinko Puljic szarajevói bíboros 2006. július 24-én a Catholic News Service-nek adott interjújában bejelentette, hogy hamarosan egy bizottság fog alakulni a medjugorjei események hitelességének a vizsgálatára. Lásd <http://www.catholicnews.com/data/stories/cns/0604177.htm>

³² A szövetségesek normandiai partraszállásának napja, 1944. június 6.

Szentírásból származik. Ezt kieszték. Ez a wisconsini pünkösdisták mozgalom leleménye, és átvették a katolikusok is. Ez kitűnő módja az magunk ellazításának, a beszorult gőz kibocsátásának.

Bernard: Azt hiszem, hogy ez a könnyű válasz keresése, akárcsak a jelenések esetében. Ez az útja annak, hogy közvetlen vezetékkel kapcsolódjunk Istenhez. Ez a kereszt elkerülésének az útja.

Martin atya: Így van. És ez az útja, hogy megkerüljük az Egyház tekintélyét, amely megmondja nekünk, hogy ezt tehetjük, azt viszont nem. „Most a Szentlélekkel beszélek. Ő szól hozzám.” És még azt is nevetségesnek tartom, amikor a karizmatikus összejöveleteken feláll valaki, és azt mondja: „E-kee-gogo-pan-non-go-go”, majd másvalaki feláll a terem sarkában, és így szól: „A hölgy most azt mondta nekünk, hogy a gyermek Jézus valamennyiünket szeret.” Honnan tudja? Azt mondják, hogy ez adomány. VI. Pál pápa volt az, aki elkövette a hibát, hogy bátorította a katolikus karizmatikus mozgalmat. Nekünk már volt a Szentleket mélyen tisztelő karizmatikus mozgalmunk, jóval azelőtt, hogy ennek az eszméjét a pünkösdzizmus³³ Amerikában feltalálta volna. Voltak a Szentléleknek szentelt szerzetesrendjeink. Volt egy óriási kincsházunk a Szentlélek tiszteletére tanokból, kegyes cselekedetekből és vallásos gyakorlatokból. Ez mindig megvolt! Ez katolikus. Ez hagyományos. Ez a mi örök Egyházunkhoz tartozik, nem úgy, mint ezek az újonnan kiagyalt dolgok. Néha ez státus elérésére irányuló erőfeszítés csupán. „Én közvetlenül a Szentlélekkel beszélek. Ne szakíts félbe! Elmondom neked az Ő szavait, és valaki a gyülekezetből, akinek adománya van erre, majd közli a jelentését.” Ez nem katolicizmus. Krisztus nem így beszélt. Ő érhető nyelven szólott.

Bernard: Ez szinte úgy néz ki, mintha el akarnák nyomni a régi hagyományokat.

Martin atya: Ők semmit nem akarnak kezdeni ezekkel a hagyományokkal. Azoknak már végük. Azokat már elvetették. Ezért én mindig katolikusokban és újkatolikusokban gondolkodom. Az Egyházban van egy újkatolikus mozgalom, amely megkísérel mindennek új formát adni, hogy modern legyen. Ez a II. Vatikáni Zsinat legnagyobb öröksége. Az Egyházon belül létrehozta ezt az új egyházat. Ez valójában egy ellenegyház. Minden eddigit maga mögött kíván hagyni, és az élet, a házasság, a halál és a haldoklókkal való bánásmód új útjain akar járni.

Bernard: És nem az új mise a szimbóluma?

Martin atya: Gondolja meg, hogy az új mise a forrása minden bajunknak. Ez a mise súlyos csapás, mert monsignore Annibale Bugnini szándékosan úgy dolgozta ki, hogy egy nemkatolikus szertartást hozzon létre. Az egyik baj az új misével az, hogy érvénytelen misék tartásához vezetett. Ugyanakkor eltérítette az emberek figyelmét a szentmise középpontjáról, a kálváriai áldozatról. Mára egy asztalnál lezajló közös étkezéssé vált. A pap csak segédkezik. Mi, hívek, közösen költjük el az ételt. Mindez a mise nem katolikus felfogására épül. Mivel én latin szentmisét mondok, néha emberek jönnek hozzám, és megkérdezik, eljöhetnek-e az én szentmisémre? Én válaszul leültetem őket egy kis beszélgetésre. Megkérdezem őket: „Mi a

---

³³ „A pünkösdzizmus kezdete 1906. április 6-ára tehető, amikor egy kis csoport állítása szerint újra átélte a bibliai pünkösdtől Los Angelesben: tűz szállt le az égből, nyelveken szóltak stb. A pünkösdzizmus tanításait leginkább presbiteriánus, metodista lelképásztrok terjesztették, 1909-ben elérte Európát is. Ebből a mozgalmából jött létre a karizmatikus mozgalom. Alapítója David du Plessis, akit idősebb korában, Mr. Pentecostnak (Pünkösdi úrnak) is hívtak.” Lásd: http://hu.wikipedia.org/wiki/David_du_Plessis

szentmise?” Általában azt mondják: „Ez az utolsó vacsora. Egy megemlékező étkezés.” Az én válaszom: „Nem. Nagyon sajnálom, de az nem egy étkezés.” Néhányan tudják a helyes választ. Ők a fején találják a szöveget, és azt mondják: „Ez a Kálvária áldozata.” Akkor így szólok: „Azt akarja mondani, hogy ez egy történet.” „Igen” – válaszolja. Végül ezzel zárom a beszélgetést: „Rendben. Eddig a Novus Ordo szertartását látogatták. Adjanak nekem két vagy három hetet. Jöjjenek hetente kétszer egy-egy órát oktatásra hozzám, és én megtanítom maguknak, mi történik az oltáron. Amikor meg tudják magyarázni az én cselekedeteimet, megengedem, hogy jöjjenek a szentmisémre.” Az eredmény nagyszerű! Teljesen megszeretik a szentmisét. Megtanulják, hogy minden mozdulatnak a Kálváriára összpontosított jelentése van. Egyszerre csak azt mondják: „Ez nagyszerű! Ez olyan, amit soha nem ismertem.” Soha nem ismerték. Soha nem tanították nekik. Ezek fiatalok. Hirtelen rájönnek, hogy a templomba járás nem annyiból áll, hogy himnuszokat énekelünk, köszönünk a papnak, kezet rázunk egymással, kenyeret kapunk, hogy megegyük, italt kapunk, hogy megigyük, és mindezeknek örülünk, majd elfogyasztjuk a reggelit is, amely ennek a szent étkezésnek a folytatása. Mert a szentmise alatt Krisztus halálában és örök életében veszünk részt.

Bernard: Lehetséges, hogy amit a szentmisével tettek, szimbóluma annak, amit az egész Egyházzal cselekedtek, vagyis hogy megfosztották a katolicizmust áldozati jellegétől? A keresztet akarják eltávolítani a katolicizmusból, hogy a vallást könnyűvé, kellemessé és ízletessé tegyék a világ számára.

Martin atya: Ez így van! Pontosan így! Ezt én magam sem tudtam volna jobban megfogalmazni. Ezek valóban ezt tették. Amikor egy pap latin szentmise tartását javasolja, az némelyek számára a borzalom pillanata. A papot egyszerűen felszólítják, hogy menjen el. Vagy azt mondják neki, hogy ilyen misét mondani lehetetlenség. „A Szentatya ezt nem akarja. Az Egyház már régóta nem teszi. Ez egy maradi pap. Most itt van nekünk a Novus Ordo, az új mise. Tégy e szerint, vagy baj lesz!”

A latin mise gondolatára irtózás és undor a reagálás. Ismerek egy igen kiemelkedő francia teológust, egy jezsuitát, aki nemrég véletlenül részt vett egy latin szentmisén Párizsban. Ő visszataszítónak találta még a gondolatát is, hogy valaki hátat fordít az embereknek, és csendben imádkozik. És én tudom, hogy az a jezsuita elveszítette a hitét. Többé nem tudja, mi történik a misében. Ez a katolicizmus középpontjának a szétrombolása. Higgycs el, hogy szentmise nélkül és a szentmisén való szentáldozás nélkül a katolicizmus meghal. Az íreknél ezért voltak úgynevezett sziklamisék. Egy pap elrejtőzött a szikla mögé, amely előtt az emberek misehallgatásra gyülekeztek. Ők gondoskodtak a szentmise lefolyásáról.³⁴ Ma sok érvénytelen misét tartanak. Számos pap nincs érvényesen felszentelve. Nem csoda, ha a kegyelem hiányzik, hiszen a megszentelő kegyelmet főként a szentáldozásban kapjuk. Ez az Egyház állapota. Megkísérelték eltörölni a szentmisét, mint ahogy tették a XVI. században a protestáns reformáció idején.

III. rész

---

³⁴ Martin atya leírása itt nem elég részletes ahhoz, hogy teljesen világos legyen. Valószínűleg arra utal, hogy a Cromwell-i időkben (XVII. század) a vallásüldözés folytán az írek miséiket félreeső helyeken tartották, és őrszemeket állítottak az odavezető utakra, a pap pedig lehetőleg nem mutatkozott, mert ha rajtakapják őket, hogy katolikus szertartást végeznek, halál várt volna rájuk. Ezek szerint a pap a résztvevők elől is rejtve misézett. A szokás talán még sokáig élt. Lásd pl.: <http://archives.tcm.ie/irishexaminer/1999/03/26/ihead.htm>

A Vatikán belülről

Bernard: Ez a beszélgetés a Malachi Martin atyával az Egyház válságának témájában tartott sorozat utolsó része. Ezúttal a Rómában uralkodó viszonyokról szólnak. Úgy tudom, maga sok évig dolgozott ott.

Martin atya: Így igaz, Bernard. Róma feldolgozhatatlan nyomot hagy az ember lelkében. Az olaszok azt mondják: „Non si parte da Roma”, vagyis „Soha nem hagyod el Rómát”. Ez igaz, mert ha testileg távol kerülsz is, lélekben sose. Van valami Rómában, ami igéző és szent, és van valami, ami profán. Talán erről a világi elemről akarunk mi most beszélni. A kívülállók számára ez mindig rejtély volt. Ők csak az emberek egy csoportját látják, akik szoknyában és színes felsőruhában járnak, és szertartásokon vesznek részt. Foglalkoztatja őket, hogy hogyan működik ez az egész, és mi az, ami mozgásban tartja. Az Egyház mai helyzetében, amikor mindenfelé csak a pusztulás látszik, az emberek főleg azt kérdezik: „Merre tart ez az egész?” és „Mi történik itt valójában?” Sok katolikus nem fogja fel a következő tény: Hitünk szerves része az a meggyőződés, hogy a pápa mindig Róma püspöke lesz. Róma püspöke Szent Péternek az örököse. Ezért, amíg csak él, ő Jézus Krisztus személyes képviselője a földön.

A Factum Romanum, a római tényállás szintén hitünk része. Még ha a pápa egy Tasmániai erdei tisztáson élne is, Róma továbbra is az Egyház központja lenne. Ez sok modernistának a begyében van, azoknak, akik nem akarnak Róma-központú vallást. Éppúgy, ahogy a Kálvária Krisztus megfeszítésének valódi helyszíne, és ezen senki nem változtathat, Jézus földi helytartójának székhelye is hitüinktől elválaszthatatlan tény. Ez történelmen túli területekre vezet bennünket. Az Egyház hivatalos felépítésében a pápaság az egyetlen választott tisztség. Minden más tisztség elnyerése – legalábbis elméletben – kinevezéssel történik. A pápának az őt választó bíborosok nem adnak pápai hatalmat. Nem adhatnak ilyen hatalmat, mert ilyen nincs nekik, és így nem is adhatják másnak. Amikor a pápa elfogadja a tisztséget, a hatalom reá száll. Ettől kezdve a pápa teljesen elkülönül a bíborosoktól. A pápát egy olyan hivatali szervezet veszi körül, amelynek egyes részei különböző korokra vezethetők vissza. A kancellária Nagy Károly idejében már létezett, és ma is működik. Ez a ma létező leghozzáértőbb kancellária. Panama lerohanásakor a Vatikán diplomatáinak tevékenysége messze a legjobb diplomáciai hozzáértésről tanúskodott. Azt a nehéz helyzetet ők kezelték a legügyesebben.

Bernard: Hírszerzési hálózatuk talán a legnagyobb a világon.

Martin atya: Persze. Ezért történt, hogy a javaslat protestáns ellenzéke dacára az amerikai szenátus megszavazta, hogy diplomáciai kapcsolatot létesítsenek a Vatikánnal. A Vatikán információi pontosak, és átfogják az egész világot. A nap mind a 24 órájában a Föld minden sarkából áradnak az értesülések. Ez olyan területekre is vonatkozik, amelyek mások számára nem könnyen hozzáférhetőek. Róma magatartása geopolitikai, de nem birodalmi. Ők a fekete Afrika közepén levő Ruanda és Burundi problémáit az azokkal összekapcsolódó más kérdések fényében nézik. Mindenről ilyen átfogó képük van. Geopolitikusok, mert egy minden mástól igen eltérő geopolitikai szerkezetben mozognak. Mihail Gorbacsov, Oroszország jelenlegi főembere, az egyetlen nem közülük való ember, aki tökéletesen érti őket. Ő vezeti a világ egyedüli másik geopolitikai szervezetét, a leninizmusét. A közte és II. János Pál között létrejött kapcsolat ezért jelenti két intelligencia találkozását. Értik egymást. Nem értenek egyet, de értik egymást.

Bernard: A geopolitikaiakról térjünk most vissza a helyi vonatkozásokra. Az Egyházban történt oly sok túlkapást látva sok világi ember azt kérdezi, hogyan lehet az, hogy Róma nem tesz valamit azon jelenségek megfékezésére, amelyek minden jel szerint a katolicizmus pusztulását okozzák.

Martin atya: A kérdésselvetésük nagyon pontos. Az intézményi szervezetnek, a látható struktúrának az elpusztításáról van szó. Ez nagyon alattomos rombolás, mert a szerkezet még áll. Vannak bíborosok, püspökök és papok, egyházmegyék és egyházközségek, egyetemek és iskolák, küldöttek, összejövetelek, kongresszusok és zsinatok. A szerkezet még csorbítatlan. De a nagyon elfogult embereken kívül senkinek még csak eszébe sem juthat, hogy azt mondja: ez a szerkezet katolikus abban az értelemben, ahogy 30 vagy 40 évvel ezelőtt az volt. Sem XII. Pius, sem XI. Pius, sem pedig valamely korábbi pápa nem túrt volna meg ilyen szerkezetet. De hát mi történik? És ami történik, miért történik? Miért nem tesz Róma valamit? Nincs Rómának hatalma ehhez? A válasz ezekre a kérdésekre így szól: Róma maga korrumpálódott. Romlottak a hivatalnokai.

A Vatikán hivatalnoki karába befészkelte magát egy korlátlan hatalmú egyházellenes bomlasztó csapat, amely arra törekszik, hogy megváltoztassa a katolicizmus arculatát. Ezek célja teljesen más, mint az az egyház, amely Róma püspökének az uralma köré összpontosul. Ez nem Róma hatalma alatt központosított egyház. Hanem olyan, amely régi hagyományok és érzések által összefűzött autonóm közösségek gyűjteménye. Ennek az egyháznak a feje egy igen tisztelt ember, mivel ő Szent Péternek az örököse. De Péter Egyházát, XIV. Gergely Egyházát, V. Pius Egyházát, XII. Pius Egyházát, azt nem akarják. Nekik egy teljesen más egyházelméletük van. Ennek a teológiai alátámasztása egy olyan eszme, melynek nincs köze a megváltáshoz. Látja, a katolikus vallás arra az elvre épül, hogy „sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak”³⁵. Az üdvösség valószínűleg nem egy kisebbség osztályrésze, de biztos, hogy nem mindenkié. Manapság az a jelszó, hogy mindenki üdvözülni. „Minden hit egyenértékű. Ha katolikus vagy, légy jó katolikus. Ha presbiteriánus vagy, légy jó presbiteriánus. Ha muzulmán vagy, légy jó muzulmán, és üdvözülsz.”

Bernard: Vagyis a megtérés többé nem is fontos.

Martin atya: Ó, nem. A katolikus tanítás ez: Egyetlen presbiteriánus sem üdvözült csak azért, mert jó presbiteriánus volt. Egyetlen muzulmán sem üdvözült, mert jó muzulmán volt. Ha hindu vagyok, mégpedig jó hindu, és üdvözülök, nem azért üdvözülök, mert jó hindu vagyok, hanem a Katolikus Egyházban létező kegyelemből, amely Isten könyörületessége folytán eljutott hozzám. Ugyanígy a jó protestánsok és a jó zsidók nem azért üdvözülnek, mivel ők jó protestánsok vagy jó zsidók, hanem mert valamiképpen, talán éppen protestantizmusuk és júdaizmusuk ellenére részeseivé lettek a Katolikus Egyház kegyelmének. Ez így igaz, mivel az Egyházon kívül nincs megváltás. De napjainkban az az elv uralkodik, hogy valamennyien egyenlőek vagyunk. „Legyünk ökumenikusak!” Jusson eszünkbe, hogy az ökumenikus szónak eredetileg keresztény jelentése van. Manapság a szót ettől eltérő értelemben használják. Mindenki, aki valamely vallást gyakorol, legyen az hindu vagy animista vagy bármi más, része az ökumenikus gyülekezetnek. Valamennyien részesei a megváltásnak! Valamennyien üdvözülnek, mert jó buddhisták, jó hinduk és így tovább. Mindennek ez a teológiai alapja. A kevés és a sok egyháztudománya és a kiválasztottak Egyháza a modern teológus számára a látóhatáron kívül esik. Az új egyháztudomány átítatta Rómát. Ez nagyon fontos fejlemény, mert kihatással van a szentmisére. Az új gondolkodásmód következtében változtatták meg a szentmise szavait. A bor

---

³⁵ Máté 22,14

megszentelésekor az „értetek és sokakért kiontatik” helyett a pap ezt mondja: „értetek és mindenkiért”. A megváltoztatott jelentés érvényteleníti a mise ezen szavait, semmissé és üressé teszi őket. A bor színeváltozása nem történik meg. A mise, amelyben ezeket a szavakat használják, érvénytelen. Az új mise egy új teológiát képvisel. Ez a tény magyarázza a rémületet, amelyet a latin miséhez való visszatérés bármely javaslata kelt. Ezek nem akarják, hogy a régi tantételekhez valami közük legyen.³⁶ Ezek azt akarják, hogy képesek legyenek számolni a világgal, és azt mondják: „Ugyanabban a hajóban utazunk. Valamennyien ugyanoda tartozunk. Te is üdvözlés! Mindnyájan üdvözlünk! Csak legyél jó. Légy belátó, együtt érző, légy kedves.

Bernard: Vagyis az új ideológia ökumenikus ideológia, és ezért változtatták meg a szentmisét is.

Martin atya: Nem mondhatták többé a régi misét. Nem hirdethették többé az Egyház tanai közé tartozónak azt, hogy az Egyházon kívül nincs megváltás. Ehelyett azt mondják: „Igen, mi elfogadjuk ezt a tant, de az Egyház fogalmát most széles értelemben használjuk. Az Egyházhhoz tartozik mindenki, aki a maga módján szereti Istent.” Ha mi ezt hisszük, akkor természetesen nem vagyunk többé katolikusok.

Bernard: Ezzel röviden jellemeztük az új vallás ideológiáját. Nézzük meg, hogyan működik ez a gyakorlatban. Hogyan dolgozik a római hivatalnoki kar? Kinek van hatalma? Hogyan történnek ott a döntések?

Martin atya: Nos, a döntések bürokratikus úton történnek. Négy ember személyében felvázolhatjuk a római kormányzó hatalmat. Egyikük a Szentatya. Utána következik a miniszterelnök, majd a miniszterelnök helyettese, végül a külügyminiszter. Ezeket a tisztségeket jelenleg a következő személyek töltik be: II. János Pál a pápa, Casaroli bíboros a miniszterelnök, Edward Cassidy főtisztelendő a miniszterelnök-helyettes, Sodano érsek pedig a külügyminiszter. Ők hozzák a gyakorlati döntéseket.

Alattuk mintegy 15 minisztérium dolgozik, amelyek az Egyház különböző ügyeivel foglalkoznak: a vallási rendekkel, a szentségekkel, a házassággal, a missziókkal, a hit tantételeivel, és így tovább. A határozatokat itt az illető területtel foglalkozó emberek hozzák; azok jóváhagyás végett a csúcson levő négy ember elé kerülnek. A minisztériumokban számtalan titkár, tanácsadó, szakértő és minutante³⁷ munkálkodik, akik abban reménykednek, hogy szolgálataik jutalmaként majd az apparátus magasabb szintjeire emelkedhetnek. A személyzet összlétszáma 4000 körül van, és főleg egyházi személyekből áll. Ez az a gépezet, amellyel a pápa dolgozik. A fontosabb minisztériumokat bíborosok, érsekek és püspökök vezetik. Vannak hivatalnokok, akik félig-meddig visszavonultak, közülük némelyek a Vatikánban, mások a Vatikánon kívül élnek, de tapasztalataik, barátaik és kapcsolataik révén szavuk van.

Ebbe a hivatali szervezetbe már a 60-as évek elején befészkelte magát egy tényező, amelyet a római szóhasználat az ellenegyház szupererejének nevez. Ez az erő eltökélte magát, hogy megváltoztatja az Egyház szerkezetét. Róma ne uralkodjék többé az Egyházon. Róma váljék egy információs központtá, a pápa pedig egyfajta tiszteletbeli elnöke legyen egy teljességgel különböző közösségekből álló hatalmas szervezetnek, mely közösségek mindegyikének saját gondolkodás- és látásmódja, valamint saját hite és imádságai lesznek.

---

³⁶ A Vatikán döntése értelmében 2009 pünkösdjétől kezdve – legalábbis a magyar liturgiában – újból a „sokakért” szót használják a „mindenkiért” helyett.

³⁷ Ezek végzik a fogalmazványok aprólékos kidolgozását.

Bernard: Úgy tűnik, hogy a szupererő igen hatalmas, mivel láthatólag képes meghiúsítani azoknak az embereknek a munkáját, akik legalább valami hagyományhoz hasonlóan igyekeznek visszaállítani. Mayer bíborosnak a hagyományos mise visszaállítására irányuló kísérletei például kudarcba fulladtak.

Martin atya: Igen, be kellett látnia, hogy az lehetetlen. Nincs módjában megvalósítani! Egy bizonyos ponton magasba emelt kezekkel megadta magát. Semmit sem tehetett, mert az Egyház hatalma kánoni. Törvény határozza meg, valamint az, akinek hatalmában áll az illető törvényt kivitelezni. A kánoni törvény kivitelezése olyan emberek kezében van, akik ellenségesek azzal szemben, amit Mayer támogat, és azzal szemben, amit a pápa támogat. És ők ez ellen semmit nem tehetnek. Nem lehet hirtelen mindenkit leváltani. Az egyházat ez teljesen megtizedelné, és nem működne tovább. Nem lenne többé sem ellenőrzés, sem kormányzat. Egy alapvető változás végrehajtásához lassanként kellene kigyomlálni, és mással helyettesíteni őket. De valakit helyettesíteni – például a missziós kongregációban - nem könnyű dolog. Az illetőt a kongregáció többi tagja nevezte ki vagy választotta meg. Vagyis ha tisztaságot akarsz, akkor azoktól is meg kell szabadulni. De hogyan lehetne eltakarítani az egészet, és alkalmas emberekkel helyettesíteni valamennyit? Itt életpályákról van szó, olyan emberekről, akik 25 éves korukban kerültek oda, és 60 évesen még mindig ott vannak. Barátaik és beépített hatalmi pozícióik vannak. Megakaszthatnak javaslatokat, úgy berakhatják őket egy papírcsomó alá, hogy soha nem kerülnek megvitatásra. A hivatalnoki hatalom nem ebből a világból való. Diocletianus császár elhatározta, hogy megváltoztatja korának római bürokráciáját. Az semmi volt a maihoz képest. Tizenhét esztendőn át nyesegette a csúcsait, és végül nem sikerült célt érnie.

Az úgynevezett vandál megoldáson kívül nincs más lehetőség a hivatalnoki kar megtisztítására. A vandál megoldás az lenne, hogy egyetlen íróasztalt kiteszünk egy szoba közepére, és újra kezdünk mindent. Amikor a vandálok az ókorban egy városra törtek³⁸, mindenkit elpusztítottak. Semmi nem maradt utánuk. Ez a vandál megoldás. Eltörölni, és újra kezdeni mindent, mert a bürokráciát nem lehet kigyomlálni.

Ugyanez a helyzet a lengyelországi nem-kommunista kormány megválasztásánál is. Az ottani hivatalnoki karban tízezerrel vannak a kommunisták. Minden lépésnél beléjük ütközik. Gorbacsovnak is nagyon elege van Oroszországban ebből a kiterjedt bürokráciából. A Vatikánnak van a világon a legrégebbi hivatalnoki kara. Ez a pápát minden tekintetben akadályozza. Ő hagyományos katolikus, és erősen hisz minden hagyományosban. De neki ennek a piramisnak a csúcsán kell ülnie. Láta, hogy az a döntése, mely szerint áldozáskor a szentostyát nem kell az emberek kezébe adni, elment a semmibe. Az alapelv az volt, hogy meg kell szegni a törvényt, utána pedig már lehetett arra hivatkozni, hogy ez a helyi szokás. Pontosan ez történt. Ezt a taktikát más területeken is alkalmazták. Vannak női papok. Tudjuk, hogy az Egyesült Államokban nem nyilvánosan 32 nőt szenteltek fel.

Bernard: Ez igaz?

Martin atya: Igen, tudjuk, hogy ezek misét is tartanak. Tegyük fel, hogy ezek megjelentek, és azt mondták, hogy ők papok, mert ez és ez a püspök – aki már halott – felszentelte őket. És megvan a maguk gyülekezete. A gyülekezetük esetleg azt mondja, hogy „Tudja, Szentatya, ők már megvannak, és jó papok.”

Bernard: Úgy látszik, a liberálisok, hogy elérjék a céljukat, először megszegik a törvényt, ebből precedenst csinálnak, majd a precedenst körülbástyázzák.

---

³⁸ A vandálok 455-ben két hónapon át fosztogatták Rómát.

Martin atya: Így van. Vegyük például a gyermekek áldozás előtti gyónását. A pápa újra és újra elmondta, hogy a gyónásnak az áldozás előtt kell megtörténnie. Nos, általános gyakorlat, hogy szentáldozás előtt nincs gyónás. Hasonló a szentostya kézbe adásának az esete, hiszen eredetileg ez tilos volt. Ugyanezt mondhatjuk a szentostyának világi emberek általi kiszolgáltatásáról. Eredetileg ezt csakis szükséghelyzetben lehetett megtenni. Abban a dublini plébániatemplomban, ahova tíztől tizennyolc éves koromig jártam, most négy pap van, és nekik huszonkét eukarisztikus kisegítőjük. Ennyire nincs szükségük, de most ez a szokás. Az általános gyónás egy másik példa. Ezt csak szükséghelyzetben lehetne alkalmazni. Most ez általános szokássá lett. Ez is azon elv alapján történik, hogy ha valamit hosszú időn keresztül csináltunk, az precedens értékűvé és elfogadott gyakorlattá válik. Aztán azt mondják Rómának: „Így cselekedtük ezt már évek óta. Hogyan lehetne most eltörölni? Az emberek már hozzászoktak.” Ez így működik. És Róma nem gördít elébük akadályt. Ha valamilyen törvényt XI. vagy XII. Pius idejében megszegtek, a törvénszegő embereket azonnali hatállyal kiközösítették volna. Ez a törvénszegés végét is jelentette volna. Manapság Róma nem tesz ilyet. Miért nem? Mert Róma emberei egy húron pendülnek velük. Vajon hány vatikáni miniszter támogatná II. János Pált? Legfeljebb kettő.

Bernard: Ki ez a kettő?

Martin atya: Valószínűleg a Hittani Kongregáció, amelyet Ratzinger bíboros vezet, és a Rota Romana Apostoli Bírósága. A többiek? Szembeszállnának vele. Elleneznék a pápa döntését, hacsak az nem szólna az ő szájuk íze szerint.

Bernard: Vessünk egy pillantást Ratzinger bíborosra, mert ő figyelmet érdemel.

Martin atya: Igen, ő szintén kulcsember.

Bernard: Mik a gyengéi és mik az erősségei az ő pozíciójának?

Martin atya: A legnagyobb gyengesége az, hogy elszigetelt helyzetben van egy nagyon modernista gondolkodású papsággal körülvéve. Világszerte, beleértve saját német hazáját is, igen modernista felfogású püspökökkel van dolga. A másik gyengesége, hogy vannak dolgok, amikkel nincsen tisztában. A tavaly New York-ba jött, és tartott egy előadást. Valaki megkérdezte tőle, mit gondol Raymond Brown atyáról. Ratzinger, anélkül, hogy gondolkodott volna, vagy tudta volna, mit mond, azt válaszolta, hogy kívánatosnak tartaná, ha az Egyházban minél több Raymond Brown atya lenne. Nos, az én könyvemben Raymond Brown atya egy eretnek. Több teljességgel elfogadhatatlan könyvet írt az Újszövetségről. Vajon miért mondta ezt Ratzinger? Hogy kívánhatja azt, hogy az Egyházban több Raymond Brown legyen? Pedig ezt mondta. Vagyis tudatlan ebben a kérdésben, és egyben meggondolatlan is. Ez nagy kár, mert hiszen ő lenne a hit tisztaságát őrző kongregáció vezetője. Aztán tehetetlen, mivel akkor sem tudja a nézeteit érvényesíteni, ha azok helyesek. Például hogy van az, hogy Charles Curran még mindig megtarthatja a rochesteri egyházmegyében a funkcióit? Továbbra is gyóntathat és prédikálhat.³⁹ Ratzinger az egyedüli, aki utasítást küldhetne a rochesteri püspököknek, hogy szabaduljon meg tőle. De ő nem teszi ezt. Nem teheti. Azért nem, mert van

---

³⁹ Charles Curran szembeszállt a Humanae Vitae pápai dokumentummal és az Egyház több tanításával szexuális kérdésekben (pl. fogamzásgátlás, abortusz, válás, homoszexualitás, eutanázia). Az „amerikai Hans Küng”-ként emlegetik. 1986-ban vatikáni döntéssel elmozdították katedrájától az Amerikai Katolikus Egyetemen. Azóta a protestáns Southern Methodist Universityn tanít. A média keresett és sokat idézett „katolikus” szakértője – érthetően.

egy tisztségében rejlő gyengeség, amely az egész szervezet gyengeségéből származik. Elméletei és tanai tekintetében több száz püspök nem tartozik az Egyházhoz. Aztán ott van még a püspökök viselkedése is. Vannak homoszexuális püspökök az Egyesült Államokban, akiknek közismert homoszexuális partnere egy fedél alatt lakik velük. Miért nem távolítja el őket? Mert nem teheti.

Aztán Ratzingerrel kapcsolatban van még valami, ami mindig gondolkodóba ejti az embert. Éspedig az, hogy ő minden jel szerint nincs tudatában az emberek szenvedéseinek. Nem fogja fel, hogy az emberek mennyire szenvednek, amikor olyan papjaik vannak, akik érvénytelen misét mondanak. A helyi egyháztartományok modernista papjai és püspökei hibájából nem részesülhetnek a megszentelő kegyelemben. A bíboros el van zárva annak a fájdalomnak a valóságától, amelyben nekünk, embereknek, részünk van. Számos egyházmegyében olyan püspökök vannak, akik az Egyházzal ellenséges szellemben működnek. Ha egy pap alapvető katolikus hittudományt prédikál, elküldik. Ennek a papnak lehetősége kellene legyen arra, hogy elmenjen Ratzingerhez, aki visszahelyezhetné őt, és a püspököt a fülénél fogva kihajíthatná. Azt a püspököt kellene elküldeni, mert eretnek. De Ratzinger nem teszi ezt. Megakadályozzák benne. A Püspöki Kongregáció saját szempontokkal bír, és számos vonatkozásban II. János Pál-ellenes. És II. János Pál nem támogathatja Ratzingert, mert nem akarja az akaratát ráerőszakolni a Püspöki Kongregációra.

Bernard: A püspökök nemzeti konferenciái is akadályozzák a római hatalom érvényesülését?

Martin atya: Valamennyi püspöki nemzeti konferencia ma arra törekszik, hogy egy Rómától független autonóm közösségé válják. Minden hitbeli vagy gyakorlati kérdésben saját határozatokat akarnak hozni. A kollegialitás⁴⁰ új eszméje jegyében az amerikai püspökök olyan döntést akarnak hozni, mely szerint jó, ha vannak női papok is. Hogy helyes a kondom használata. Úgy szándékoznak dönteni, hogy bizonyos körülmények között megengedhető az abortusz. Róma akarata ellenére meghozzák majd ezeket a döntéseket, és kötelezővé teszik őket. Más püspöki konferenciák ugyanezt akarják: hogy függetlenek legyenek. Ez egy régi eretnokség új formája, amelyet gallikanizmusnak⁴¹ hívnak. Most ebben a formában tört ki. Mindaddig, amíg II. János Pál a pápa, ezt a mozgalmat sikerülni fog féken tartani. Amint II. János Pál meghal, a pápaválasztási joggal rendelkezők jegyzékét végignézve, lehetséges, hogy a következő konklávé egy modernista pápát fog választani.

Bernard: A modernisták napirendjén ott szerepel egy saját pápa megválasztása is?

Martin atya: Természetesen. Ez a végét jelentené annak, amit úgy neveznek, hogy pápai egyház, patriarkális egyház, ősi egyház, amely már nem felel meg a modern világ elvárásainak. De a most és a majd között még sok víz folyik el a híd alatt. II. János Pálnak minden lépése nagyon óvatos. Nem akar egy másik gyilkossági kísérletet. Ő valami teljesen mással van elfoglalva, egy másik küldetéssel, amely nagyon távol van ettől a problémától. Eltűri az Egyház jelenlegi állapotát, megpróbálja fenntartani az egységet, vagy legalábbis az egység látszatát. Azt reméli, hogy hamarosan meg fog történni az, amiben reménykedik.

---

⁴⁰ A II. Vatikáni Zsinaton elfogadott Lumen Gentium kezdetű dogmatikus konstitúció értelmében a római katolikus Egyház vezetésében a püspökök a pápával együttműködésben vesznek részt. Ezt a szerepet és viszonyt a kollegialitás szóval nevezik meg.

⁴¹ A gallikanizmus a francia királyság és a pápaság több évszázados hatalmi összeütközéseiből ered. Célja egy olyan egyházi rendszer létrehozása, amely a zsinatot a pápa fölé helyezi, és a püspökök önállóságát hangsúlyozza. Lásd: <http://lexikon.katolikus.hu/G/gallikanizmus.html>

Bernard: Tudatában van-e hogy milyen problémák vannak világszerte? Jók-e az információi?

Martin atya: A szemei szinte belevakultak az erről szóló videók nézésébe, a füle tele van az erről szóló beszámolókkal. Ismeri a helyzetet. Mindent tud, és semmit nem tehet ellene. Tudja, hogy semmit nem tud tenni ellene. Szónokolhatna és dühönghetne. Kiközösíthetne sokakat, és ezzel egy minden eddiginél rosszabb helyzetet hozhatna létre. Nincs kiút. Ezzel nem újítaná meg a hitet. Még egy papnevelő intézetet sem újítana meg.

Bernard: Vagyis az a helyzet, hogy az Egyház feje korlátok közé szorított volta miatt valójában nem is feje az Egyháznak.

Martin atya: Isten szemében ő az Egyház feje. A hívő emberek szemében is. De az Egyház hatalom nélküli feje. Ellenfelei azt remélik, hogy felhagy a péteri hivatásának gyakorlására irányuló minden kísérletével, és így teljesen idejét múlttá válik. Akkor azt mondhatják majd a pápának: „Nos, ezt nem tettük az előző pápa idején. Az soha nem tett ilyet, akkor miért tennék most?”

Bernard: Vagyis precedenst teremtenek!

Martin atya: Így van. Azt akarják, hogy a péteri tisztség gyakorlása egyike legyen azon relikviáknak, amelyek valamikor használatban voltak, de már nem használják, hanem a Vatikán pincéibe rakják őket. Mi már igen közel jutottunk ehhez a ponthoz, és a pápa szava nem sokat nyom a latban az Egyesült Államok és más országok számos egyházmegyéjében. Nem az számít, hogy mit akar a pápa, hanem az, hogy hogyan döntött a helyi püspök.

Bernard: A helyi püspök valójában mindkét világból hasznot húz, mert mögötte van Róma hatalma, és ezzel a pápa jóváhagyása, ugyanakkor pedig azt tesz, ami neki tetszik.

Martin atya: Így van! Igen, szélsőséges esetektől eltekintve, senkinek nincs hatalma a püspök fölött. Kevés olyan püspökünk van, akít, mint Gerety püspököt New Jerseyben⁴², a nyugdíjkorhatár elérése előtt felmentettek. Vele ez azért történt meg, mert valóban egy csomó dolgot elkövetett. Mások szerencsésen megúszták, vagy ma is megússzák, és érinthetetlenek. Ez azért van, mert Rómának nincs többé hatalma. Úgy tűnik, a püspök mind a saját világából, mind pedig a római világból hasznot húz. Vagyis ilyen értelemben mindkettőből. De nem hiszem, hogy a túlvilágon is ilyen jól jár. Mit mond majd Krisztusnak, amikor szemben áll majd Vele megítéltetésekor? Mit fog majd mondani, amikor Krisztus megkérdezi: „Miért foszlattad szét Péter hatalmát, Péterét, aki engem képvisel? Miért nem engedelmeskedtél neki? Miért hallgattál a szabadkőművesekre? Miért volt homoszexuális szeretőd? Miért nem kergetted el a homoszexuális papokat? Miért hagytad, hogy teológusok eretnekségeket tanítsanak az én papnevelő intézeteimben? Miért engedted meg érvénytelen misék tartását? Számot vetsz azzal, hogy milyen sok lélek veszett el mindezért?” Mit fog ez a szegény ember válaszolni? „Őrült voltam, Uram! Én nem hittem!” Ó, fiaim!

---

⁴² A Newark egyházmegye érseke (1974–1986). Szélsőségesen liberális, a Vatikánnal szembeni független amerikai Katolikus Egyházat szorgalmazta. A pápai tanítás és hatalom ellenzője. Katedrálisát átengedte egy protestáns püspökszentelésre, amelyen ő is ott volt; pápai tiltás ellenére négy alkalommal közös gyónást tartott általános feloldozással; az egyházmegye lapjában szembeszállt a pápával a női papság és papi nőtlenség kérdésében stb.

Bernard: Most vegyük számba azokat a vatikáni kulcsfigurákat, akik valószínűleg liberálisak lévén, részesei voltak a szupererőnek. Az egyik ilyen nagy játékos, aki most eszembe jut, Casaroli bíboros.

Martin atya: Nos, Casaroli szerepe nem is annyira a liberalizmusából származik, mint inkább a dolgok iránti magatartásából. Senki nem sorolná őt a buzgó katolikusok vagy a lelkipásztori beállítottságú emberek közé. Casaroli egyházi politikus, aki a pápa Gorbacsovval való találkozását szeretné a saját áttöréseként beállítani. Valójában nem az volt. Ez II. János Pál teljesítménye volt, egyedül csak az övé.

Agostino Casaroli értékelése igen nehéz egy közönséges ember számára. Casaroli olyan világban mozog, amelyben nem laknak hétköznapi emberek. Casaroli már régóta arról álmódott, hogy bejárást nyer Kelet-Európába, a Szovjetunió Európájába, és összebékíti Keletet és Nyugatot. Egy teljesen új korszakról álmodik. Semmilyen értelemben nem támogatja a kapitalizmust. Ő egyáltalán nem abból a fajtából való. Sokkal inkább hajlamos hinni egy új világrendben, amely az összhang, a baráti kapcsolatok és az egyetemes béke erővonalai mentén szerveződik. Ezek egyike sem igazán katolikus eszmény. Végül is a katolikus eszmény csak a lélekben valósul meg, amely a halálkor az égbe jut. Casaroli politikája a marxista világ ápolását és a vele való megbékélést részesítette előnyben. Nem nagyon illett össze János Pál geopolitikájával.

Casaroli bíboros életének és kormányzati szerepének részletesebb tárgyalása túlságosan érintené a Vatikán és II. János Pál biztonságát, ezért jobb, ha nem beszélünk róla. De én inkább negatívan ítélem meg őt, mert kétségtelen, hogy az a mód, ahogyan ő az Egyház ügyeit kezelte, nem abból az eszméből származott, hogy Krisztus az egész világ királya.

Bernard: Van-e még olyan római kulcsfigura, akiről beszélhetnénk?

Martin atya: Silvestrini bíboros egy másik szürke eminenciás, aki a miniszterelnökségen dolgozik. Valószínűleg szeretne Casaroli örökségébe lépni, aki rövidesen szolgálati idejének végére ér. Casaroli 75 éves, és fel kell ajánlania a lemondását. Lehetséges, hogy továbbra is betöltheti funkcióját, mivel II. János Pál számára talán lehetetlennek bizonyul majd, hogy elmozdítsa őt.⁴³ Silvestrini ugyancsak olyan ösvényeken vezette az Egyház külpolitikáját, amelyek nem egyeztethetők össze lelkipásztori és természetfeletti küldetésével.

Látja, ezek az emberek mind papok. A klérusnak a tagjai. Valamennyien Jézus királyságának elkötelezettjei lennének. Azt hinnék, hogy ezen emberek álmatlan óráit, sőt alvásra szánt idejük egy részét is ez tölti ki. De az adminisztratív döntések, amelyeket hoznak, az emberek, akiket kineveznek, a foganatosított politikájuk vagy alkalmazott stratégiáik nem olyan emberekre utalnak, mint akik Isten országáért munkálkodnak. E helyett politikusokat látunk, akik azt keresik, hogyan tudnák megnövelni a világi hatalmat. Hogy van-e köztük olyan, akit megvásároltak? Igen, azt gondoljuk, hogy megvásároltak közülük néhányat. Hogy van-e olyan köztük, akiket csupán a hatalom korrumpált? Igen, azt gondoljuk, hogy a hatalom némelyeket korrumpált. És vajon van-e olyan, aki eladta magát az ellenségnek? Kétségtelen, hogy vannak emberek, akik eladták magukat az ellenségnek. Bizonyos részleteket csak így tudunk megmagyarázni. Például az a konklávé, amelyik II. János Pál pápát megválasztotta, 1978. október 14-én, szombaton gyűlt össze. Október 16-án már be is fejeződött a választás. Vasárnap a konklávé két nagy frakciója között nem jött létre megegyezés. Ezért akkor éjszaka úgy feküdtek le, hogy nem volt pápa, és még csak kilátás sem volt arra, hogy legyen. Aztán a következő reggelen konklávé szerte Karol Wojtyła nevét lehetett hallani minden ajakról. Mind nyilvánvalóbb volt, hogy ő lesz a pápa. Még akadtak elintézni- és megbeszéltnivalók, de ennyi

---

⁴³ Agostino Casaroli 1990-ben vonult nyugdíjba, és 1998-ban halt meg.

volt. Az első emberek, akik megtudták az eredményt, a Lengyel Kommunista Párt politbűrójának tagjai voltak Varsóban. De várjunk egy pillanatra! A konklávé be van zárva. Elektronikus felügyelet van. Senki nem léphet kapcsolatba senkivel. Hogyan tudta meg a lengyel politbűró, hogy Karol Wojtyła lesz a pápa? Mert megtudták. Vagyis voltak megvásárolt emberek. Magas rangúak. Ez elkerülhetetlen, és ez mindig is így volt. De a mi világunkban, ahol nagyon közletről folyik a harc, és ahol az ellenség engesztelhetetlen, ez igen komoly ügy. Bár II. János Pál pápa hozott lengyeleket Rómába, még sincs otthon a saját házában. Egy olyan hivatalnoki apparátussal áll szemben, amelynek körülbástyázott szokásai és barátságai vannak, és nagyon keveset tud tenni, hogy változtasson rajta.

Bernard: Nagy a korrupció Rómában?

Martin atya: Ott nincs az a szexuális korrupció, mint az Egyesült Államokban. Nincs olyan püspök, akinek homoszexuális partnere lenne. Ezt nem tűrik el. Akadnak monsignorék, akiknek szeretője van vidéken. Tudjuk, hogy van ilyen. Anyagi korrupció? Igen, sok ilyen eset van, mert sok pénz úszkál körülöttük. Aztán ott van a Vatikán Bank, amely nagy jövedelmi forrás sok ember számára. De az igazi korrupció a hatalom könyörtelen gyakorlása: a bürokratikus hatalom felhasználása holttesteken át való felemelkedésre, a segítő kéz megmarása és általában azok pozíciójának a megszerzése, akik elindítottak pályádon. Rengeteg van az ilyenből.

Bernard: A szomorú az, hogy a hatalomnak ezek a kíméletlen és tisztességtelen felhasználói figyelmen kívül hagyják a laikus emberek érzéseit, akik igen nehéz körülmények között igyekeznek a hitüket gyakorolni.

Martin atya: Nem, ezzel egyáltalán nem törődnek. A római ranglétra felső fokain semmilyen érzés nincs ilyesmivel kapcsolatban. Ezek el vannak vágva a külső körülményektől. Ezek nem közönséges emberek. Ilyen természetű problémáik nincsenek.

Bernard: Vagyis a maguk világában élnek.

Martin atya: Így van. Washingtonban is vannak emberek, akik a maguk világában élnek, és nem tudják, mi történik az Illinois államban levő Peoriában. Távol élnek egymástól. A dolog ellensúlyozása érdekében el kell mondanunk, hogy több száz szent férfi és szent nő él Rómában. Ők nem foglalnak el magas állásokat. Az életszentség nem fér össze a fajta hivatali étellel. Azt nem tudod elviselni. A hazugságokat képtelen vagy elfogadni. A becsapásokat nem tűrheted. A nagyravágyást nem szenvedheted. Ezek egyikének sincs semmi köze az ember megváltásához. Mindez egész egyszerűen az emberi becsvágy, a hiúság, a gőg megnyilvánulása, akár a frakciózás és az áskálódás, a nyereségre és az előnyökre törekvés; jól enni, jól élni és utazni a Szentszék költségén. Mindennek semmi köze az üdvösséghez.

Bernard: Térjünk át a világiakra, akik megpróbálnak munkálkodni az üdvösségükön. Közülük sokan látják a plébániájukon vagy egyházmegyéjükben történő visszaéléseket. Ezért leülnek, és levelet írnak egy bíborosnak, igen gyakran éppen Ratzinger bíborosnak. Levelükhöz különböző dokumentumokat csatolnak a történet szabálytalanságokról. Aztán választ nem kapnak, és semmi nem történik az ügyben.

Martin atya: Így van. És Róma ezt így szereti. Lázadást nem tűrnek el, de a levelekkel, a paperasse-szal⁴⁴, ahogy a franciák mondják, nem törődnek. Róma dugig van papírral. Ezzel semmi probléma. No de hogy figyelmet fordítsanak az észak-karolinai kis özvegy levelére, aki arról írt, hogy a plébános mit tesz, vagy nem tesz? Ó, nem, ez olyan mintha bemásznánk egy ruhásszekrény alá, hogy agyoncsapjunk egy legyet. Ez nem az ő gondjuk. Ez nem érinti őket. Az észak-karolinai kis özvegy, aki a levelet írta, nem tehet egyebet, mint hogy imádkozik. Ebbe bele kell törődnie, mert az Egyháznak ilyen a felépítése. Amíg Isten nem változtat rajta, addig nem marad más, mint hogy belenyugszunk. Ez a mi keresztünk. Imádkoznunk kell. Semmi változás nem mutatkozik a láthatáron.

Mind férfi-, mind női szervezeteket ismerek ebben az országban. Egész csoportjaik saját költségükön Rómába utaztak. Egy aranyozott dombornyomásos könyvben leírták kifogásaikat, panaszait és bajaikat, megvárták a bíborost, a kezébe tették a könyvet, az megáldotta őket, majd úgy egy hét múlva kaptak egy levelet: „Őminenciája elolvasta a könyvet, és úgy érzi, áldás az Egyház számára, hogy ilyen buzgó keresztény hívei vannak.” Pont. Ennyi. És Róma el van ragadtatva. Ezek az emberek hűségesek, őhozzájuk hűségesek. Eljönnek hozzájuk a panaszaikkal. Semmi nem történik azokkal kapcsolatban. Róma sohasem félt a papírtól. A papír nem ijeszti meg. Rómát csak az olyan emberek ijesztik meg, mint Lefebvre érsek, aki azt mondja, hogy négy püspököt fog felszentelni.

Bernard: Vessünk egy pillantást a Lefebvre ügyre. Úgy tűnik, hogy Róma egyik kezével védelmezi a gonosz embereket. Ott vannak a legkülönbözőbb eretnek teológusok, és semmi nem történik velük. De vannak hagyománypártiak, mint Lefebvre érsek vagy Nicholas Gruner atya, és mindent megtesznek, hogy elhallgattassák őket.

Martin atya: Nos, vegyük Lefebvre érseket és hasonlítsuk össze öt napjaink kiemelkedő eretnekeivel, mint amilyen Charles Curran vagy Walter Kasper. Róma csak egyetlen dolog miatt nem tekinti Charles Currant vagy Walter Kaspert veszélyesnek. Ezek nem veszélyeztetik az ő hatalmukat. Ezek csak hittudományról beszélnek. Kit törődik vele? Lefebvre érsek érvényesen felszentelt négy püspököt. Erre az volt a válaszuk, hogy elővették a nagyágyút, és teljesen kiiktatták őt a tényezők közül. Hogy miért? Mert a kánoni hatalmuknak szegült ellent. De már azon egyszerű ok miatt sem szállnak szembe Walter Kasperrel vagy Charles Currannal, mert azok részéről semmi sem fenyegeti őket.

Bernard: Vagyis Róma nem érzi többé, hogy bármiféle eretnekség fenyegetné őt. A dolgokat nem vizsgálja teológiai vagy ideológiai szempontból.

Martin atya: Nem, a történéseket csak hatalmi szempontból vizsgálja. Már csak azért sem történik semmi az eretnekekkel kapcsolatban, mert Rómában sokan osztják azon eretnekek véleményét. Az ilyenek nem katolikusok többé. A másik probléma az, hogy azoknak, akik katolikusok, és szeretnének tenni valamit ebben az ügyben, nincs elég hatalmuk hozzá. Nem tudják összeszedni a szükséges aláírásokat ahhoz, hogy Charles Currant elítéljék vagy Walter Kaspert elmozdítsák püspöki székéből. Egyedül a hatalmuk és a hatáskörük értékelik. Ezt pedig a püspökök birtokolják, akiknek joga van papokat fölszentelni. Végül ezért támadtak Lefebvre érsekre, és ezért mondták ki rá az egyházi átkot.

Bernard: És – valljuk be – ezért nem mondanak egyházi átkot Charles Curranra.

---

⁴⁴ Magyarul: irkafirka

Martin atya: Így van. Curran őket nem zavarja. Csak a körülötte élő embereket. Engem is. Mindenkit zavar, aki hallotta őt beszélni, olvasta a könyveit vagy tanulmányozta az életét. De ez Rómát nem nagyon zavarja. Vagy ha zavarja is, mulandó valaminek tekintik, és olyannak, amely nem jelent kihívást hatalmi pozíciójuk számára. De hát nem éppen az ő hatáskörükbe tartozik ez az ügy? Jaj, igen, de ilyen már a lelkületük. Sajnos ilyen.

Ellenben mire nézve jelent kihívást hatalmuknak a hatásköre? Ó, hát e lelkükre. A saját lelkükre.

Bernard: A Rómában folyó belharcokról beszéltünk. Ezek a belharcok csupán a hatalomért folynak, vagy pedig ez két ideológiai tábor összezapása?

Martin atya: A hatalomért folynak. Két tábor harcol a hatalomért. A két tábor hitében különbözik. Az egyik a hagyományos értelemben katolikus. A másik neokatolikus, és a hagyományos értelemben többé nem katolikus. Ez azt akarja, hogy a világ minden részén magukat katolikusnak vallók közösségei laza halmazt alkossanak, amelynek a pápa lenne a tiszteletbeli elnöke. A föderalizált Egyház és a péteri hatalom már nem az ő eszményképük. Szerintük ódon és elavult ily módon tekinteni az Egyház kormányára. Ez igen sajnálatos, mert azt jelenti, hogy a pápa csalhatatlanságát és elsőségét vonják kétségbe. Mindkettő a hit dogmája. Ezek az emberek azt mondják, hogy ezeket a dogmákat át kell értékelni. „Bizonyos körülmények között természetesen tévedhetetlen. Bizonyos körülmények között természetesen elsőbsége van, de mi mindkettőt újra akarjuk fogalmazni az új realitások fényében.”

Bernard: De szavaikat oly módon fűzik össze, hogy végül az legyen belőle, amit valóban mondani akarnak.

Martin atya: Ó igen, ezek állandóan arra törekednek, hogy mindennek valami új jelentést adjanak. „Ez nem pont úgy van, ahogy ti, kartársak, ezt mondjátok. Természetesen van egy bizonyos tévedhetetlensége és van egy bizonyos elsőbsége, de egyik sem az, aminek hívjátok, és nem az, amit mondtok róla.”

Bernard: Ó, ezek nagyon eszesek.

Martin atya: Rendkívül eszesek, Bernard. És nézeteiket az egész Egyházban elterjesztik. Ha körbejárná az Egyesült Államok plébániáit, szerintem ritkán hallana valakit a pápa tévedhetetlenségéről vagy elsőbségéről prédikálni. A legtöbb ember ebben nem hisz többé, mint ahogy nem tudják hinni, hogy Krisztus valóban jelen van az Oltáriszentségben. Azt mondják, hogy az Eucharisztia csak szimbólum. „Ne túlozzunk már annyira. Ez nem kannibalizmus! Mi nem esszük meg Krisztust. Az Eucharisziát sokkal emberibbé, tudományosabbá és ésszerűbbé kell tenni a modern ember számára. Hogyan mondhatjuk azt, hogy Krisztust esszük az Oltáriszentségben? Hogy mondhatjuk, hogy a pápa elrendelheti a Texasban élő emberek számára, hogy azt tegyék, amit ő mond? A világ túlságosan nagy! Nem hozhat döntéseket minden nemzet, minden etnikum és minden kultúra számára.” Addig fortélyoskodnak mindennel, amíg a régi dogmák cafatokká nem szakadnak.

Bernard: A régi dogmák egyike a péteri hatalom. Vessünk egy pillantást a mostani pápára, erősségeire és gyengeségeire.

Martin atya: Az erősségei nyilvánvalóak. És a gyengéi is nyilvánvalóak. II. János Pál erőssége az, hogy még egyszer sem sértett meg egyetlen hitszabályt sem. Sohasem mondott vagy tanított olyasmit, ami ellentétes a hittel. Ez sokat mond egy egyházi személyről napjainkban. Ezzel bebizonyította, hogy teljes mértékben katolikus. A gyengesége abban áll, hogy amennyire csak lehet, kompromisszumokra törekszik, hogy ezáltal minden bajt eltérítsen a feje felől, mert van neki anélkül is éppen elég belőle. Azt hiszem, óvatosságból követett el hibákat. Például, amikor megtudta, hogy ezek 1986-ban imnapot szerveztek Assisibe, azt kellett volna mondania, hogy nem megy el. De nem mondta. Maga is részt vett rajta. Nem ő szervezte. Azok szervezték, és neki vissza kellett volna utasítania, hogy ott legyen. Amikor megtudta, hogy ezek Lefebvre ellen törnek, úgy tervezte, hogy elmegy Écône-ba. Ezt kellett volna tennie. Ki kellett volna békülnie Lefebvre-rel. Nagyon könnyen ment volna. Vagy legalább elhalasztotta volna azt a végzetes napot.⁴⁵ Nem tette.

Nem tudta kezelni a bajt. Túlságosan is sok baja volt. Egy hosszú listát lehetne összeállítani azokról a területekről, amelyekkel kapcsolatban nem tette fel a szükséges kérdéseket. Például a vallásszabadság egész kérdése. Döntenie kellett volna benne. Ez egy égető kérdés az Egyházban, és különböző emberek mondtak véleményt róla. Manapság az általános eszme a neokatolikusok között az, hogy szabadon teszel azt, ami neked tetszik. „Szabad tévesen élned. Ez egy emberi jog.” Az Egyház mindig elutasította ezt a gondolatot. Egyetlen embernek sem szabad a tévedést választania. Nem mondhatjuk azt, hogy az emberek tetszésük szerint szabadon lehetnek bármilyenek. Ez nem így van! Krisztushoz az út a Katolikus Egyházon át vezet. Ez egy katolikus doktrína, mert az Egyházon kívül nincs üdvözülés. II. János Pál nem tisztázta ezt az ügyet.⁴⁶ Nem vette elő a II. Vatikáni Zsinat égető kérdéseit, és nem tette világossá a kétértelműségeket: a kollegialitás kétértelműségét; a vallási szabadság kétértelműségét; a szentmisével kapcsolatos kétértelműséget. Végül is mikor érvényes egy mise? Az Isten szerelmére, végül is mi egy érvényes mise? A pápa nem tisztázta mindezt. A gyengesége mutatkozik meg abban, hogy nem tisztázta számunkra ezeket az ügyeket. Nyilvánvalóan úgy ítélte meg, hogy jobb, ha nem érinti őket. Hiszen ez egy darázsfaszék! Túl sok baj járhat vele. Túlságosan veszélyes! Veszedelmet hozhat számára. A péteri hatalom kérdésében sem teremtett rendet. Végül is valóban ő-e az Egyház vezetője? Megkapta-e ténylegesen a legfelső méltóságot? Mert hiszen nem gyakorolta. Mit mond erről a II. Vatikáni Zsinat? Egyáltalán nem egyértelmű. Ellenfelei péterellenes módon értelmezték. II. János Pál nem tisztázta ezt sem.

Aztán van egy nagyon nagy baj, amely elevenbe vágó lehet. Biztos vagyok benne, hogy ő nem egyszer riadt fel éjjel kettőkor, és verejtékben fürdött emiatt. Az ok a következő. Tételezzük fel, hogy én vagyok ennek a háznak feje. Tudom, hogy lakik ebben a házban három ember, aki éjjelenként kijár rabolni és gyilkolni. Én ezt tudom. Ha nem teszek ellene semmit, magam is bűnös vagyok. Bűnös vagyok abban, amit ők tesznek. II. János Pál pápa tudja, hogy egyházközségekben istengyalázást követnek el. Tudja, hogy némely püspök nyíltan megéli homoszexualitását. Tudja, hogy vannak érvénytelen papszentelések. Ha nem tudná, tudnia kellene. Semmit nem tesz ellene. Nahát! A szabályok szerint ő közvetett módon vétkes ugyanabban a bűnben. Nem tesz semmit, mert úgy ítéli meg, hogy vihart idézne a fejére, és az megsemmisítené őt.

Bernard: Vagyis jelenleg megpróbálja tapétával elfödni az Egyházban meglévő egyenetlenségeket, hogy békesség legyen.

---

⁴⁵ 1988. június 30., amikor pápai jóváhagyás nélkül szentelt föl négy püspököt.

⁴⁶ Azóta, 2000. augusztus 6-án megjelent a Hittani Kongregáció Dominus Iesus című nyilatkozata Jézus Krisztus és az Egyház egyetlen és egyetemesen üdvözítő voltáról.

Martin atya: Igen. Vajon ez a legbölcsebb eljárás? Valóban keresztényi-e? Valóban Krisztus-szerű? Nem tudom. Nem szeretném, ha magam kellene egy ilyen döntést hozzak. A jezsuiták tíz éven át tolerálták Drinan atyát, aki az Egyesült Államok Kongresszusában szorgalmazta az abortusz anyagi támogatását. Tíz évig egy lépés sem történt emiatt. A jezsuita előjárók mind ugyanazokban a bűnökben voltak vétkesek. Végül II. János Pál utasította Drinan atyát, hogy lépjen ki a politikából. II. János Pál nem azért távolította el Drinan atyát a politikai életből, mert az szorgalmazta az abortusz anyagi támogatását. Ezt meg sem említette. Azt mondta, hogy a papok ne vegyenek részt a politikában. Ugyanazt az eredményt érte el. De azért a tíz esztendőért a jezsuita előjárók ugyanabban a bűnben vétkesek, mint Drinan atya. Azok az előjárók, akik megtűrték a marxista jezsuitákat Nicaraguában, ugyanazokban a bűnökben vétkesek, mint az illető papok. Ugyanaz az erkölcsiség és ugyanaz a törvény érvényes valamennyiükre. II. János Pál engedékenységgel azt kockáztatta, hogy maga is vétkessé válik az elkövetett bűnökben. Ez nagyon súlyos dolog, mert Krisztus azt fogja neki mondani: „Te tudad, hogy ezek a dolgok megtörténtek. Miért nem próbáltál meg gátat vetni nekik? És ha ezek megölnek, akkor mi van? Engem is megöltek. Mi köze van ehhez a megölésnek?”

János Pál megítélése szerint neki ki kell tartania. Úgy gondolja, hogy az alternatíva rosszabb. Neki ki kell tartania, amíg Miasszonyunk eljön, és ezzel már egész szemléletmódja kitárul előttünk. Világossá válik, hogy miről is van szó. Amikor pápai utazásait megkezdte, az emberek csodálkoztak, hogy miért nem marad inkább otthon és vezeti az Egyházat: eltakarítja a szemetet; kisöpri Augiász istállóját; figyel a részletekre; uralja a kongregációkat; érvényesíti elképzeléseit a Vatikán politikájában; fejeket vág le; reformot és megújulást hoz. Ő a cselekvésnek nem ezt az útját választotta. Kitar a külföldre utazás mellett. Több tucat utazást tett, és számtalan nyelvet beszél. Nem tudom, hány országban járt. És újra és újra utazik, egy fehér Alitalia DC-10 fedélzetén. Miért? Több alkalommal is elmondta, hogy miért. Azt mondta: a Szent Szűz azt kívánja, hogy mire Ő eljön, a lehető legtöbb ember lássa és hallja őt, a pápát. Másodszor: úgy sejthető, hogy Miasszonyunk az egyik ilyen út alkalmával jön majd el. Tehát ő az esemény bekövetkeztekor nem lesz Rómában. Harmadrészt az ő magatartása ez: A világ egy új világrend felé rohan. A világnak szerkezete lesz. A pápa azt akarja, hogy ő legyen a legkiemelkedőbb élő személyiség. És tényleg az. Gondoljuk meg, hogy az egész hatezer évnyi ismert történelem folyamán nem volt még egy olyan ember, akit oly sok milliárd ember látott és hallott, mint őt. Egyedül II. János Pál érte el ezt az ismertségi szintet. Erőteljes képet sikerült magáról világszerte kialakítania. Az egyedüli ember, akire bárki ráismer, legyen az fehér vagy fekete, keleti vagy nyugati, északi vagy déli, Kína vagy a Nyugat polgára, vagy pedig Oroszországé. Mindenki ismeri II. János Pált. Ő az első pápa és az első ember a történelemben, aki ezt elérte. Felismerik őt az őserdők törzsei, a Wall Street üzletemberei, a hongkongi dzsunkák kereskedői; valójában mindenki. Elhatározta, hogy elérje ezt. Azt mondta, ezt azért teszi, hogy amint eljön a szuperszerkezet ideje, mint Krisztus helyettesének, neki is legyen szava.

Bernard: Vagyis számít az új világrend eljövételére.

Martin atya: Igen.

Bernard: Vizsgáljuk meg egy kicsit a Máriával szembeni odaadását.

Martin atya: A mottója „Totus Tuas”, ami azt jelenti: „Teljesen a Te rabszolgád”. A pápa a Szűzanyáról beszél. Meg van győződve arról, hogy Fatima ígérete még az ő életében, az ő pápasága alatt teljesülni fog. Nem kételkedik abban, ami Fatima átka néven ismeretes. Ez az átok a harmadik titok. A Szent Szűz megjövendölte, hogy súlyos csapások fognak érni

bennünket. Kontinensek nagy területeit mossa el majd a víz örökre. Egész nemzetek fognak elpusztulni. Egész nemzetek válnak hitetlenné. Természeti katasztrófák lesznek, amelyek letarolják az emberiséget. A pápa azt mondja, hogy ezt a szenvedést nem lehet mérsékelni. Ez mindenképpen meg fog történni. A pápa azt reméli, hogy ezek a katasztrófák a megváltás jelei lesznek. Az emberek visszaemlékeznek az Ő arcára és hangjára. Isten megadja nekik a kegyelmet, hogy tekintetüket az égre emeljék, és azt mondják: „Könyörülj rajtunk!” És akkor megtérnek. Ezzel a szemlélettel néz mindent a pápa. Ez a motor, amely őt a cselekedeteiben hajtja. Ez a forrása az állhatatosságának.

Minden más embert összetört volna az, amin ő keresztülment. Meglőtték, és érezte a forró ólmot a testében. Őt olyan emberek terítették le, akiket ismert. Azt hiszem, hogy ezek után más vissza akart volna vonulni, hogy nyugalmas életet éljen valahol egy egyházközség élén. II. János Pál nem adta fel. Ő még mindig erősödik. Napról napra erősebb lesz. A befolyása növekvőben van. A Föld világi vezetői elfogadják őt, mert a diplomáciában oly tevékeny, annyira ügyes és olyan jól értesült, hogy nem tudnak meglenni nélküle. Több mint száz országnak van most nagykövetsége Rómában a Szentszéknél. Információszerzés, befolyás, a pápa tanácsai és egyetemes hatalma miatt ragaszkodnak ahhoz, hogy legyen nagykövetségük. És ennek az embernek nincs hadserege! Tehát ebben az értelemben kifizetődött a stratégiája.

Az az elgondolása, hogy ő a Fatimai Szűzanya egyik eszköze. Segíti az oroszországi megtéréseket, de a jelenlegi orosz mozgalmat egyáltalán nem nevezi megtérésnek. Ez az ő válasza a Szűzanya felszólítására. Nagyon gyöngéden ragaszkodik a Szent Szűzhöz. Mindig nagy tisztelettel viseltetett iránta. Neki szentelte magát. 1960-ban Wyszynski bíborossal együtt a Szűzanyának szentelték Lengyelországot. Majd az egész világot Miasszonyunknak szentelte. Aztán várja azt az időt, amikor megengedtetik neki, hogy Oroszországot az Ő Szeplőtelen Szívének szentelje. Azt mondja, hogy jelen pillanatban nem megengedett számára, hogy Oroszországot felajánlja. Tehát teljesen Miasszonyunknak áldozza magát. Ebből kifolyólag sok ellenséget szerzett magának. Például amikor 1982-ben levelet írt a püspököknek, mondván, hogy Oroszországot Mária Szeplőtelen Szívének akarja szentelni, némelyek nem is válaszoltak neki. Mások azt mondták, hogy ilyet nem is lehet javasolni. Fel voltak háborodva rajta. El tudja képzelni, hogy egy püspök ezt írhatja a pápának? Mégis megtették. Ezek egy lengyel püspöknek tekintik őt, aki eltévedt, és végül az Egyház pápája lett belőle, noha ott kellene legyen Lengyelországban, eldugva a krakkói egyházmegyében. Nem kellene olyan ügyekbe avatkoznia, amelyek nem reá tartoznak, vagy ráerőszakolni konzervatív nézeteit az Egyházra, amely kétségbeesetten haladni szeretne, hogy az emberiséghez csatlakozzon, és része legyen az emberi fajnak.

Ezért ellenségei vannak, szörnyű ellenségei, akik halva szeretnék őt látni, vagy legalább hivatalán kívül. Azt akarják, hogy vonuljon nyugdíjba. Végül is hetven esztendő. A kánoni törvény szerint négy év múlva minden indoklás nélkül lemondhat. Azt akarják, hogy 75 éves korában idős kora, rossz egészsége miatt visszavonuljon, mivel már túl koros ahhoz, hogy hasznos legyen, az Egyházat pedig más módokon is segíteni tudja. Majd saját emberüket akarják a helyébe tenni. De elfelejtene egy fontos körülményt: II. János Pál Jézus személyes képviselője. És higgye el nekem, senki nem bosszúállóbb, mint Jézus, ha valaki ahhoz nyúl, ami Hozzá tartozik. És Ő semmit nem értékel többre, mint az Egyházat. Az Egyházban pedig semmit nem értékel többre, mint Pétert, akire Egyházát építette. És azok, akik most a pápaságot igyekeznek megbolygatni, és azt tervezik, hogy megszabadulnak az utolsó embertől, aki örökös fölötte, a haragvó Krisztussal találják majd szemben magukat. Egy olyan Krisztussal, aki haraggal lesz telve, nem megbocsátással vagy könyörülettel. Azok ahhoz nyúltak hozzá, amiért Ő közénk jött a Földre. Ezért iszonyatos büntetésre számíthatnak. Mindnyájan megszenvedjük ennek a büntetésnek a hatásait, mivel véletlenül a történelemnek ugyanahhoz a karavánjához tartozunk. Ez a karaván egy keresztút felé tart, ahol, azt hiszem, a sátán ideje véget ér, és mi egy kis ideig a béke korszakát éljük meg az Egyházban, egészen,

amíg az utolsó nagy harc be nem következik. Ez a nagy harc az Antikrisztus eljövételét jelenti, és ezzel mindennek a végét ezen a földön.

Bernard: Köszönöm, Atya, hogy megosztotta velünk a gondolatait. Biztos vagyok benne, hogy hallgatóink számára hasznosak lesznek.

Martin atya: Nagyon köszönöm, Bernard. Örömet szerzett nekem ez a beszélgetés. Valóban örömet.

(Az interjú fordítása 2007-ben készült. Három folytatásban a *Kapu* című folyóirat a 2009. évi 11/12., valamint a 2010. évi 1. és 2. számaiban jelent meg.)